

תפ"ח (חיפה) 54624-10-12 - מדינת ישראל נ' מיכאל גייבדנוב

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (חיפה) 54624-10-12 - מדינת ישראל נ' מיכאל גייבדנוב, תק-מח 2014(1), 17142(17/02/2014)";
{;p.IDHidden{display:none ;"

בית המשפט המחוזי בחיפה
תפ"ח 54624-10-12 מדינת ישראל נ' גייבדנוב (עציר)
בפני כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]
כב' השופט משה גלעד
כב' השופט ד"ר מנחם רניאל
מדינת ישראל
נגד
מיכאל גייבדנוב
הכרעת דין

כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות רצח, החזקת סכין שלא כדין ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיפים 300(א)(2), 186(א), ו- 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

א. פתח דבר:

ולדימיר דרנוב, צעיר יליד 1988 (להלן: "המנוח" והמכונה "וובה") נדקר למוות בלילה שבין 30/09/12 ל- 01/10/12, מדקירת סכין היישר בליבו. הדוקר נמלט מהמקום. עוד באותו לילה נמצאו בזירת האירוע חולצה וסכין מוכתמות בדם.

הממצאים הגנטיים שנמצאו על ראיות אלה הובילו לנאשם. מידע זה הוצלב עם שיחת טלפון שהתקבלה במשטרה יום לאחר האירוע. באותה שיחה מסר חברו של המנוח כי יתכן שהמנוח נרצח על רקע נקמה בשל הקטטה שפרצה במסעדת ה"פלמינגו" 9 חודשים קודם לכן (להלן: "הקטטה").

החקירה בכיוון זה הובילה למעצרו של הנאשם, שלושה ימים לאחר הדקירה.

בהתאם לנטען בכתב האישום, מאז הקטטה הצטברו אצל הנאשם תחושות טינה, זעם ורצון לנקום במנוח ובחבריו, והנאשם החל לאסוף פרטים על אודות המנוח והמתין לשעת כושר לפגוע בו.

חקירת המשטרה העלתה, כי בלילה שבין ה- 31/12/11 ל- 01/01/12, "ליל הסילבסטר", בילה המנוח עם חבריו במסעדת "פלמינגו" בחיפה (להלן: "המסעדה" או "הפלמינגו"). באותו לילה בילו במקום גם חבריו של הנאשם. בין המנוח וחבריו לחברי הנאשם התפתח עימות, והנאשם נקרא למקום לבקשת אחד מחבריו.

סמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר, פרצה מחוץ למסעדה קטטה בה היו מעורבות שתי הקבוצות. כתוצאה ממנה הנאשם ושניים מחבריו נחבלו, טופלו בבית חולים ושוחררו לביתם.

9 חודשים לאחר האירוע הנ"ל, הנאשם דקר את המנוח מחוץ למועדון "המלינה" בחיפה.

ב. עובדות כתב האישום:

בהמשך לאמור לעיל, כנטען בכתב האישום, סמוך לחצות בלילה שבין ה- 30/09/12 ל- 01/10/12, הגיע המנוח, עם חבריו, לבילוי במועדון ה"מלינה" (להלן: "המועדון"), בשדרות ההסתדרות בחיפה. סמוך לשעה 2:00 הגיעו גם הנאשם למועדון עם חבריו.

אליבא דכתב האישום, הנאשם נכנס למועדון מצויד בסכין מתקפלת, אותה רכש כחודשיים - שלושה לפני האירוע. במהלך שהותו במועדון הבחין הנאשם במנוח, זיהה אותו כמי שהיה מעורב בקטטה במסעדת ה"פלמינגו" וגמלה בליבו ההחלטה לגרום למותו. מאותו שלב עקב הנאשם אחר מעשיו של המנוח במועדון והמתין לשעת כושר להמיתו.

כעולה מכתב האישום, בשעה 3:15 יצא המנוח מהמועדון. הנאשם יצא ועקב אחריו בהליכה מהירה, כשהוא מחזיק בידו הימנית את הסכין, לאחר ששלף את הלהב מהקת, בכוונה להדביק את המנוח, לדקור אותו ולגרום למותו.

הנאשם צעד בעקבות המנוח לאורך כעשרים מטרים, הגיע אל המנוח, שלח אליו את ידו השמאלית, משך בו וסובב אותו כשפניו אליו. מיד לאחר מכן דקר פעמיים את המנוח באמצעות הסכין, באזור בית החזה משמאל ומימין, בעוצמה ובכוונה לגרום למותו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למנוח פצע דקירת סכין בבית החזה משמאל, עם שבר בצלע 5 משמאל, מעבר תעלת הדקירה דרך הלב, נזק חמור ללב ודימום מסיבי, ופצע דקירת סכין בין בית החזה מימין וזרוע ימין, עם מעבר תעלת הדקירה ברקמות רכות.

המנוח שנפצע אנושות כתוצאה מהדקירה בלב, החל ללכת בחזרה לכיוון המועדון כשהוא מדמם קשות. בסמוך לכניסה למועדון התמוטט, נפל ואיבד את הכרתו. אמבולנס מד"א הגיע למקום ובתוך זמן קצר הובהל המנוח לבית החולים. בשל חומרת פציעתו, ועל אף הטיפול הדחוף וניסיונות ההחייאה שבוצעו בו, נפטר המנוח, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, עוד בטרם הגיעו לבית החולים.

לאחר שדקר את המנוח, נמלט הנאשם בריצה מהמקום. תוך כדי בריחתו מזירת הרצח זרק הנאשם את הסכין, לאחר שקיפל את הלהב שלה, באחד הרחובות הסמוכים לזירת הרצח. בהמשך הוריד הנאשם מעל גופו את החולצה שלבש, שהוכתמה בדמו של המנוח, וזרק אותה לתוך פח אשפה ברחוב אחר, מרוחק יותר מזירת הרצח. הנאשם הסתתר בסביבה, התקשר לחבר וביקש שיבואו לאסוף אותו ושיביאו לו חולצה, והתקלח בדירתו של החבר שהגיע אליו לבקשתו ואסף אותו במכוניתו.

בימים שלאחר הרצח, טרם מעצרו של הנאשם ביום 04/10/12, העלים הנאשם את המכנסיים שלבש ואת הנעליים שנעל בזמן הרצח. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לשבש הליכי משפט.

במעשיו אלה טענה המאשימה, גרם הנאשם בכוונה תחילה למותו של המנוח, לאחר שהחליט להמיתו והמית אותו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית את המנוח והכין את הסכין שבה המית את המנוח.

כמו כן החזיק הנאשם סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו שלא למטרה כשרה. כן עשה הנאשם מעשים על ידי העלמת ראיות ובדרך אחרת, בכוונה למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

ג. תשובת הנאשם לכתב האישום:

באת כח הנאשם לא חלקה על התרחשות אירוע הקטטה במסעדת ה"פלמינגו" (9 חודשים עובר לאירוע נשוא כתב האישום) אולם טענה כי היו אלה הנאשם וחבריו שהוכו ונזקקו לטיפול רפואי. בהתייחס לנאשם טענה כי "סבל מחבלות חמורות".

עוד טענה באת כח הנאשם כי לנאשם לא היתה טינה כלפי המנוח (בעקבות האירוע הנ"ל), וכי ניסיונו לאתר את זהותו וכתובתו, היו על מנת להגיש נגדו תלונה משטרה, ולא על מנת לנקום בו. הנאשם הודה בנשיאת הסכין וברכישתה, אולם טען כי לא היה זה לצורך דקירת המנוח, ואילו חפץ לפגוע במנוח אזי היה עושה זאת באקדח שברשותו מתוקף עבודתו. באשר לליבת האירוע נשוא כתב האישום, נטען כדלקמן:

"אכן יצא המנוח מהמועדון וזאת לאחר שקודם לכן תקף את מרשי בתוך המועדון. הנאשם יצא אחרי המנוח לאור בקשתו של המנוח שהוא יצא עימו. הנאשם הותקף מחוץ למועדון על ידי המנוח, וכדי להגן על עצמו, דקר את המנוח כשהוא לא מתכוון לדקור אותו בחלקים בהם נדקר, אלא בחלקים נמוכים בגופו. לצערנו, המנוח התכופף וקרה מה שקרה" (עמי 7 שור' 22-25 לפרו').

באשר לטענה ל"הגנה עצמית", הנאשם חזר בו מטענה זו ובסיכומיה ציינה באת כוחו:

"...על אף שבתשובה לאישום נטענה טענת 'הגנה עצמית' הנאשם לא יעמוד על טענה זו, ויבקש להתמקד בטענה כי לא היתה לו כוונה להמית את המנוח, ולחילופין, לכל היותר התכוון לגרום לפציעתו" (סיכומי ב"כ הנאשם).

ד. חוות הדעת הפתולוגית - בעקבות נתיחת גופת המנוח:

ד"ר ריקרדו נחמן, מהמרכז לרפואה משפטית, ניתח את גופת המנוח לאחר המוות והכין חוות דעת על ממצאי הנתיחה (ת/122) בה נקבע כי מותו של המנוח:

"[...] נגרם מנזק חמור ללב עם דימום מאסיבי שנגרם מחבלה חדה על ידי חפץ חד כגון להב סכין מפצע הדקירה מבית החזה. בנוסף, נמצא פצע דקירה על גבול בין בית החזה לזרוע מימין. בנוסף נמצאו פצעי קרע, פצעי שפשוף ודימום תת עורי בעור הקרקפת ובמצח שנגרמו מחבלה קהה, בחלקם ישירה (מכה) וחלקם בלתי ישירה (נפילה). בנוסף נמצאו פצעי שפשוף ודימום תת עורי בברך השמאלית שנגרמו מחבלה קהה..."

בסיכום "ממצאים אנטומיים עיקריים" צוין, כי נמצא פצע דקירה בחזה מצד שמאל (מעבר תעלת הדקירה דרך הלב), שבר בצלע 5 שמאל, פצע דקירה בגבול בית החזה וזרוע מימין (מעבר תעלת חתך -

דקירה דרך רקמות רכות).

בבדיקה הטוקסיקולוגית המשלימה, שערך ד"ר נחמן, נקבע כי בדמו של המנוח לא נמצאו סמים או תרופות, אם כי נמצאה כמות בינונית של אלכוהול (ת/124).

ה. בדיקת הסתכלות לנאשם:

הנאשם נעצר ביום 04/10/12 והובא לבדיקה פסיכיאטרית בבית החולים רמב"ם. בבדיקה זו שלל "שמיעת קולות" ו- "תחושת רדיפה".

בסיכום בדיקתו צויין כי לא עלו ממצאים המכוונים לפסיכוזה או סיכון אובדני, או תוקפני מייד, וכי אין אינדיקציה לכפיה (ת/131).

ביום 14/10/12 הנאשם נבדק שוב על ידי פסיכיאטר מהמרכז לבריאות הנפש ב"טירת הכרמל". במהלך הבדיקה טען כי הוא חש חרדה ועוקבים אחריו וכי הוא שומע "קולות" מדי פעם. הנאשם סרב לספר על העבירה שבביצועה נחשד באותה עת.

משנקבע כי אין אפשרות להגיע למסקנה מגובשת לגבי מצבו הנפשי, האחריות למעשיו וכשירותו לעמוד לדין, נתבקשה הסתכלות בעניינו בתנאי אשפוז במרכז לבריאות הנפש "שער מנשה" (ת/132, ת/132א). במסקנות חוות הדעת של הפסיכיאטר ד"ר בוריס ראוכברגר מהמרכז לבריאות הנפש "שער מנשה" נקבע כדלקמן:

1. הנ"ל אינו חולה נפש במובן המשפטי של המונח.

2. במצבו הנפשי הנוכחי יכול להבין מהות המעשים המיוחסים לו, לתקשר עם עו"ד באופן פרודוקטיבי, לעקוב אחר הליכים משפטיים ועקב כך יכול לעמוד לדין.

3. את המעשים המיוחסים לו ביצע לא מתוך תכנים פסיכוטיים ולכן, מנקודת מבט פסיכיאטרית הוא אחראי למעשיו.

ו. ראיות המאשימה:

ראיות המאשימה התבססו בעיקרן על שני מעגלי ראיות. האחד - בהתייחס לאירוע הקטטה מחוץ למסעדת ה"פלמינגו", השני - בהתייחס לאירוע הדקירה שהובילה למות המנוח מחוץ למועדון

"המלינה", בכלל זה סרטון מצלמות אבטחה הממוקמות באזור האירוע, חוות הדעת הפתולוגית של ממצאי הנתיחה שלאחר המוות, ראיות פורנזיות, הסכין ששימשה ככלי לקטילת המנוח, החולצה אותה לבש הנאשם בשעת ביצוע העבירה, אנשי משטרה שנטלו חלק בחקירת האירוע, עדויות חבריהם של המנוח והנאשם בשני האירועים ועדי ראיה נוספים.

ממצאי זירת העבירה

פקד חירובסקי, ראש צוות זיהוי פלילי, הגיע לזירת האירוע בשעה 4:35 (ת/21). במקום נמצאו כתמי טפטוף דם מהכניסה לסמטה מצד שדרות ההסתדרות לאורך של כ - 20 מטר, עד לקרבת הכניסה למועדון ה"מלינה".

כן נמצאו שני צברי כתמי דם על הכביש מאחורי קיר כ - 50 מטר מזרחית לכניסה למועדון לכיוון רחוב המוסכים (ת/21, ת/22, דו"ח תפיסת מוצגים). חוות הדעת לוותה בתצלומי הזירה.

בסמוך לשעה 6:00 בבוקר אותו יום, אותרה הסכין המתקפלת, בה בוצעה הדקירה, סכין מתקפלת, עם ידית בצבעים אדום וירוק, סגורה, מונחת על הרצפה, בסמוך לפח ירוק ולברז כיבוי (ת/1). אורכה הכולל של הסכין כ - 16.9 ס"מ ומתוכה נשלף להב באורך כ - 7.7 ס"מ (ת/123).

הסכין נמצאה "על הכביש בסמטה מקבילה דרומית לזירה" (ת/21, ת/22, ת/1). רס"ב בן ציון עדות ציין במזכר כי "מצא אולר סגור, שמונח על האספלט בתוך סמטה בסמוך למועדון המלינה" (ת/27).

בהתאם לבדיקה גנטית שערכה ד"ר נורית בובליל, מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית, על ידית הסכין נמצאו ממצאים גנטיים התואמים לנאשם ולמנוח (ת/120). בעדותה בבית המשפט חזרה על קביעה זו.

כך גם עולה מחוות דעתו של **פרופי עוזי מוטרו**, מומחה לסטטיסטיקה, כי פרופילי הדי.אן.אי של מקורם ביותר מפרט אחד הן הנאשם והן המנוח מתאימים לשמש כתורמים לתערובת זו (ת/121).

הסכין נשלחה לבדיקתו של ד"ר ריקרדו נחמן, שקבע את הממצאים הבאים:

"על סמך בדיקתי את הסכין המתוארת לעיל והשוואתה לפצעים שנמצאו בגופתו של המנוח מר ולדימיר דרנוב, שנת לידה 1988, הריני מחווה דעתי כי הלהב הנ"ל, אחר זהה או דומה יכול היה לגורמם" (ת/123).

ד"ר נחמן דחה את טענת ב"כ הנאשם שלפיה, להב הסכין במקרה דנן הייתה קטנה יחסית למקרי רצח אחרים, וטען כי להב סכין באורך 7 ס"מ אינה קטנה כלל וגם להב סכין באורך 3.5 ס"מ יכולה להגיע ללב (עמ' 306 שור' 5-13 לפרו').

בסמוך לזירת האירוע אותרה החולצה אותה לבש הנאשם בשעת הדקירה. את התפיסה תיעד במזכר **רס"ב בסאם עזאם**, בציינו: "ממול עסק בדגיט ברחוב האשלג 3 ישנו פח אשפה גדול בצבע ירוק אשר המכסה שלו היה פתוח, ותוך כדי הסריקות הבחנתי בחולצה לבנה חצי שרוול עם כתמים החשודים ככתמי דם בשרוול ימין" (ת/9, ת/11, ראה גם עמ' 26 שור' 1-12 לפרו', וכן ת/12 ובעמ' 26 שור' 18-22 לפרו'). על החולצה נמצא דם המנוח (ת/10, ת/25, ת/25א', ת/26).

מכנסי ונעליו של הנאשם, לא נמצאו לאחר האירוע אף לא בחיפוש שנערך בחדרו, כאשר לגרסת הנאשם הניח אותם בזמן הרלוונטי לאחר האירוע בחדר השינה, ולאחר מכן, הוציאם מחוץ לדלת חדרו לצורך מעבר למתחם מגורים אחר.

אפנה עתה לראיות המתייחסות לאירוע הראשון/הקטטה בסמוך למסעדת ה"פלמינגו"

חבריו של המנוח נחקרו במשטרה תחת אזהרה בגין חלקם בקטטה ומסרו גרסה אחידה בה הטילו את האחריות לקטטה על הנאשם וחבריו.

אלכסנדר אוגונקוב סיפר, כי הקטטה החלה על רקע הערה שהעיר אחד המבלים למנוח באזור השירותים שבמועדון, על ה"שלייקס" שלבש ואמר לו "רק הומואים לובשים אותם". בעקבות כך, החלו חלופי דברים בין השניים, "בטונים גבוהים אך לא היו מכות" (ת/139ב', שור' 10). למקום הגיעו מאבטחים והרגיעו את הרוחות.

מאוחר יותר, המשיך העד, הגיעו שלושה-ארבעה חברים נוספים, כשאחד מהם ניגש לשולחן וביקש מחברם, אנדרי, לצאת איתם החוצה. משיצאו אל מחוץ למסעדה בעקבות החבורה השנייה, התפתחה ביניהם קטטה אלימה, שבסיומה אחד "הבחורים" שקיבל בעיטות בראש שכב על הקרקע (שם, שור' 27-28).

משנשאל בחקירה האם המנוח השתתף בקטטה השיב: "לא זוכר, יכול להיות" (שם, שור' 34). בבית המשפט שינה גרסתו ומסר כי הוא בטוח בכך שבזמן הקטטה המנוח נותר במועדון.

מיכאל קוסטיק, סיפר כי ראה את המנוח ושני חברים נוספים מתווכחים "בטונים גבוהים" עם שני בחורים שלא הכיר. בשלב מסוים הגיעו מאבטחים שהפרידו בין הניצים, כשאחד הבחורים שהתווכח עם המנוח התנצל בפניו.

מאוחר יותר, מששב מהשירותים, ולא הבחין בחבריו סביב השולחן, ירד "למטה". את שראה תיאר כדלקמן:

"כל החבריה רבים מכות עם אותם אנשים מהשולחן שעם שניהם מהם לוהה היה תקל בשירותים. אני נכנסתי לתוך המריבה, הרבצתי כבר לא זוכר למי... ואז פתאום קטטה הופסקה... עליתי למעלה כדי לקחת מעיל, גם וווה (המנוח י' א') כבר היה למעלה" (ת/170א', שור' 17-20).

כשנשאל אם המנוח השתתף בקטטה השיב: "לא זוכר" (שם, שור' 33-34)

בעדותו טען כי המנוח היה "למעלה" כשחזר למועדון ובמקום אחר טען כי אינו זוכר את המנוח כמי שהשתתף בקטטה.

לדברי העד, **אלכסנדר פטרידז לוגינופולו**, התרחשה תקרית בשירותים, עליה שמע מהמנוח ומאלכס אגונקוב, וכי הבחור שהעיר למנוח בשירותים "תקף דחף או נתן אגרוף או סטירה לוובה". מאבטחים שהגיעו למקום הפרידו ביניהם (ת/138ב' שור' 31-34).

לגרסת עד זה, מששב לשולחן, הבחין בהעדרם של חבריו ומשירד למטה, הבחין בקטטה בה השתתפו חבריו ו"ווה", משכך, בא לסייע לחבריו שהוכו והוא עצמו הוכה.

בעדותו חזר על גרסתו זו. לעניין חלקו של המנוח שינה את גרסתו וטען כי המנוח נותר "למעלה".

לדבריו, כש"ירד" למטה קיבל מכה בראש ומשלב זה הוא "לא ממש זוכר". את דבר היות המנוח "למעלה", טען כי שמע מאחרים. באשר לשוני בין הגרסאות ייחס ל"לחץ" בו היה נתון בחקירה.

העד **מיכאל גרוסמן** שמע, לדבריו, על הויכוח שהתרחש בשירותים, וכי הצדדים "השלימו" והערב המשיך כרגיל. לאחר מספר שעות פנו אליהם שני בחורים, ש"באו מבחוץ", וביקשו ממספר אנשים שישבו בשולחן שלהם לרדת "למטה". את שהתרחש משירדו תיאר: "ראיתי שהתחילו מכות, ויצאתי, גם עליי נפל, וזהו" (עמ' 88 שור' 4-5 לפרו'). בקטטה, לדבריו, השתתפו "רוב החבריה".

משנשאל לגבי חלקו של המנוח באירוע זה, השיב כי לא זכור לו שהשתתף בקטטה זו.

העד **מודריס ואסלבורניקוב**, סיפר אף הוא כי שמע על התקרית בשירותים ועל כך שהסתיימה בסיוע המאבטחים במקום. ואולם, מאוחר יותר הובא לידיעתו כי אחיו הוכה על ידי כ- 5-6 בחורים ובעקבות כך, החלה קטטה.

אף עד זה לא זכר אם המנוח היה במקום וטען כי היה זה אחיו שנפצע באותה קטטה וחולצתו ומכנסיו נקרעו.

העד **ארתור קורצקי** סיפר על הויכוח בשירותים וההתפייסות בין הצדדים. מאוחר יותר, לגרסתו, ניגשו לשולחן שלהם אותם בחורים ואמרו להם "בואו נרד למטה". לדבריו, "כבר הבנו מה הולך להיות... לתת מכות. לא סתם. ואז ירדנו למטה והיה שם מכות" (עמ' 221 שור' 22 - 28 לפרו').

גם לדברי עד זה המנוח לא היה מעורב בקטטה וכי יכול ונותר "למעלה", קרי, במסעדה, אך הוא מכל מקום לא הבחין בו.

באמרותיהם במשטרה מסרו הנאשם וחבריו כי הם שהותקפו ונזקקו לטיפול רפואי וכי הנאשם נחבל באורח הקשה ביותר ויצא מהאירוע פגוע מאוד.

העד **אלכס סימונובסקי** מסר באמרתו במשטרה, למחרת האירוע, כי הקטטה החלה לאחר שקבוצת אנשים שאינו מכיר תקפה את חברו ארסן באזור השירותים שבמסעדה ומשניסה להדוף את התוקף, קיבל מכת אגרוף בפניו ונפצע בשפה.

באמרה אחרת (ת/60ב'), משנחקר תחת אזהרה בגין חלקו בקטטה, סיפר לראשונה כי לאחר ההיתקלויות שאירעו במסעדה התקשר לנאשם וסיפר לו כי במקום חבורה ש"מציקה" להם וביקש ממנו להגיע למסעדה. הנאשם הגיע למקום לאחר כרבע שעה.

לגרסתו, יצא יחד עם הנאשם "לעשן" מחוץ למסעדה, ואז התנפלו עליהם אותם בחורים והחלו להכותם, הפילו אותם ארצה ובעטו בהם. לדבריו, ראה את הנאשם שרוע על הרצפה ונגרמו לו חבלות בפנים, קרע שנתפר, שטף דם וכתוצאה מחבלות אלה, הנאשם נמנע לצאת את ביתו במשך כחודש ימים.

את מצבו הנפשי של הנאשם לאחר הקטטה תיאר בחקירתו באופן הבא:

"מיכאל לקח את זה מאוד קשה כי הכבוד שלו נפגע והוא היה מאוד מטופח ומסודר וזה שהם צילקו אותו בפנים מאוד הפריע לו... דיברנו על הקטטה והוא מאוד כעס עלי ועל הבחורים שעשו לו את זה כי הוא אמר אנחנו לא בחורות שרבים מכות והולכים להתלונן אמרתי לו שזה לא מכות עשו בנו לינץ" (ת/160ב', שור' 39-40).

הנאשם, לדבריו, לא הגיש תלונה במשטרה, "כי הוא לא רצה לצאת סמרטוט יש לו כבוד של קוקזי" (ת/160ב', שור' 30-31), ובעדותו הוסיף: "הוא היה נורא פגוע... נפשית וגם פיזית. וכמובן הוא גם לא רצה לצאת מהבית בגלל הפגיעה הפיזית". (עמ' 317 שור' 6-10 לפרו').

כשנשאל האם הנאשם אמר לו בעקבות הקטטה במסעדת ה"פלמינגו" כי הוא רוצה לנקום במישהו או לפגוע במישהו, השיב בשלילה, ולדבריו הנאשם הגיע למקום כדי לבלות איתם ולא כדי לתת למכות למישהו.

העדה **מילנה קלמן**, ידידת הנאשם, סיפרה כי שמעה מהנאשם כי הוכה בראשו ואיבד את הכרתו, וכי אף הראה לה צלקת שהייתה בפניו, וכלשונה: "אני הבנתי שהוא היה במצב הכי גרוע" (ת/159). את מצבו הפיזי לאחר הקטטה תיארה בעדותה כך: "היו לו עיניים אדומות מאוד והוא התבייש, הוא הסתיר אותן, הוא שם משקפיים" (עמ' 275 שור' 21 לפרו').

הנאשם שיתף גם את **אמיל רחבייב** בהתרחשויות אותו ערב. עד זה הוכרז כ"עד עויין", כפי שיפורט בהמשך.

באמרתו במשטרה תיאר את ששמע על שארע במסעדה בליל הסילבסטר:

"הוא סיפר שקפצו עליו והרביצו לו באיזו מסיבה שהוא היה בה, במסעדת הפלמינגו הציק פוסט. אני הבנתי ממיכאל שקראו לו להפריד והוא ספג מכות. מיכאל אמר לי שמדובר בחברה מהקריות, הוא לא אמר מאיזה קריה, ואני הבנתי ממנו שהוא נפצע באותו אירוע והיה בבית חולים, עשו לו תפרים בפנים ואיפשוהו בראש מאחורה..." (ת/147, שור' 16-19).

העד תיאר באמרתו במשטרה את ניסיונותיו של הנאשם לאתר את המנוח לאחר האירוע בליל הסילבסטר.

באמרתו הראשונה (ת/147) מסר, כי הנאשם סיפר לו שמספר חודשים לאחר האירוע במסעדה "נתקל" באחד האנשים מאותה חבורה במועדון, ומשאמר לנאשם להניח לעניין, הלה "עשה פרצוף ולא הגיב", כלשונו. כן סיפר כי הנאשם אמר לו כי כינויו של אחד המעורבים בקטטה הוא "וובה". לדבריו, הנאשם כנראה "בדק עליהם" (שם, שור' 26-28).

באמרתו השנייה (ת/147א') סיפר על מרכזיותו של המנוח באירוע מבחינת הנאשם: "הוא אמר לי שוובה הוא זה שהיה הראשי בסיפור בפלמינגו, הוא זה שנתן לו את המכה הראשונה, ובגללו הכל התחיל" (שם, שור' 107-108).

את השלכות העימות בליל הסילבסטר על הנאשם תיאר במילים הבאות: "הוא היה עצבני עליהם, על החבורה הזו, והוא אמר לי שהוא עצבני עליהם, ושהוא יזין אותם על מה שהם עשו לו. אני אמרתי לו שיעזוב אותו או שיעשו סולחה" (ת/147, שור' 161-162 ראה גם עמ' 143 שור' 15-33 לפרו').

באמרה זו מסר לראשונה פרטים על חלקו שלו באיתור פרטי המנוח. לדבריו, מסר לנאשם את שמו של המנוח לאחר שמאבטחים במסעדת הפלמינגו שבו החל לעבוד, הראו לו במי המדובר (ת/147א', שור' 147).

זמן קצר לאחר מכן הראה לו הנאשם תמונה של המנוח בפייסבוק וברר עימו האם מדובר במנוח. עוד סיפר כי הנאשם ניסה לברר פרטים על המנוח באמצעות חבריו שהשתתפו בקטטה ובאמצעות פנייה למאבטחים במסעדה.

באמרתו השלישית (ת/147ב') שנגבתה ממנו תחת אזהרה בגין חשד לשיבוש הליכי חקירה, סיפר עד זה בהרחבה כיצד סייע לנאשם בבירור פרטים על המנוח והעביר לו תמונה של המנוח שאיתר בפייסבוק ואף סיפר כי הנאשם איתר את כתובתו.

את התחושות שהותירה הקטטה אצל הנאשם תיאר כך: "הוא בהתחלה קילל אותם הרבה, הוא אמר שאם הוא יראה אותם הוא 'יזין' אתם, אני חושב שהוא התכוון למכות לא שהוא יהרוג אותם". (ת/147, שור' 23-24). בעדותו סיפר כי הנאשם נראה לאחר האירוע "בדכאון, היה עצוב" (עמ' 152 שור' 1 לפרו').

כשנשאל בעדותו מדוע העביר פרטים ותמונות של המנוח לנאשם, אם ידע שהנאשם כועס, השיב: "אחרי

זה הוא היה רגוע יותר, בהתחלה הוא כעס" (עמ' 144 שור' 15 לפרו').

בהתייחסו לדברים שמסר לו הנאשם על הקטטה, העיד בבית המשפט:

"היה לו איזה חבר, שצחק על וובה, על המכנס שלו משהו כזה, ואז הם רבו נראה לי, בשירותים, ואחרי זה דיברו עם מיכאל שיבוא... לפתור את זה, לדבר. איך שהם ירדו לדבר למטה, ישר הביאו לו אגרוף" (עמ' 151 שור' 27 - 31 לפרו').

כן תיאר את החבלות שנגרמו לנאשם בקטטה כדלקמן:

"ממש כל הפנים, פנס כחול (העד מרים ידו השמאלית כלפי צידו השמאלי של פניו, מדמה באצבעותיו כיסוי העין, נפיחות) משהו גדול ממש. היו גם תפרים באזור הפה, אם אני לא טועה. (העד מצביע לעבר השפה התחתונה). גם מאחורה היה משהו (העד מצביע על החלק האחורי של עורפו)". (עמ' 151 שור' 10-12 לפרו').

לדברי העד, הנאשם סיפר כי חבלותיו נגרמו משהותקף והופל ארצה.

בדו"ח סיכום של בית חולים רמב"ם (ת/76), המתייחס לחבלות שנגרמו לנאשם צוין, "המטומה ונפיחות בוקלית לחי שמאל, חתך מדמם שפה עליונה שנתפר. חתך בקרקפת מאחורה. חתך מעל השפה העליונה. המטומה בלסת".

כן נכתב בדו"ח כי בעת שהגיע לבית החולים הוגדר מצבו הכללי "טוב" וכי הגיע לבית החולים כשהוא מדיף ריח של אלכוהול, מדבר לעניין ותזזיתי.

מפי הנאשם נרשם כי נחבל בקטטה בה היה מעורב ושלל איבוד הכרה, בחילות או הקאות. הוא שוחרר לביתו ביום הגעתו לבית החולים.

אימו של הנאשם, **נטליה גייבדנוב**, סיפרה באמרתה במשטרה (ת/148ב'), כי לאחר האירוע הציעה לו להגיש תלונה, אולם הוא דחה אותה.

באשר לחבלות שנגרמו לנאשם מסרה את התיאור הבא:

"ראיתי את הפנים שלו, הפנים שלו כאילו זה לא היה פנים, זה היה כאילו בלון, לא ראיתי אוזניים, לא

ראיתי עיניים, היו רק סימנים או פנסים בפנים, איך אומרים, עד הסוף גדולים, ותפור מעל השפתיים (העדה מצביעה לעבר זווית פיה מימין) ובדקתי את הראש, ראיתי ארבע או שלוש סיכות... הצבע פנים שלו היו שחורות, גם העיניים, מלא דם, בצבע אדום" (עמ' 161 שור' 4-11 לפרו').

מצפייה בתקליטור (ת/33) מצלמות האבטחה במסעדת ה"פלמינגו" עולה, כי הקטטה פרצה בין שתי החבורות שיצאו מהמסעדה, לאחר שאחד משני בחורים שעמדו קרובים זה לזה, סמוך ליציאה, תקף במכת אגרוף את השני. בפועל, צפייה בדיסק אינה מאפשרת זיהוי מי מהמעורבים.

השתלשלות האירועים במועדון "המלינה" טרם הדקירה

המנוח וחבריו הגיעו למועדון ה"מלינה" ביום האירוע לחגוג במקום יום הולדת של חבר.

אלכסנדר לוגינופולו פטרידז, חברו של המנוח, סיפר בעדותו כי בילו במועדון עד השעה 2:30 לפנות בוקר ובזמן שהותם במקום לא היה כל אירוע חריג. לדבריו, היה מעט שתוי ולא שם לב לקורות את המנוח.

עוד הוסיף, כי משסיימו את הבילוי במועדון הוא וחברים נוספים יצאו לאכול בסמוך, לשעה 3:00 לערך התקשר אליו המנוח והתעניין היכן הם. לדבריו, המנוח נשמע "בסדר גמור", כהגדרתו. כעבור דקות אחדות התקשר אליהם חבר נוסף שנשאר במועדון, אלכס אוגנקוב, וסיפר כי המנוח נדקר (ת/138א').

מיכאל גרוסמן, חבר נוסף של המנוח, העיד כי במהלך הערב התפתח "ויכוח קטן" ש"נגמר במילים" עם חבורה שישבה לידם. אחד מהם אף דחף אותו מספר פעמים. לדבריו, בחור אחד לבש חולצה לבנה מטריקו והשני חולצה כהה יותר, שחורה. בעדותו מסר כי למנוח לא היו סכסוכים בעבר וציין כי הוא "לא היה בנאדם שרב מכות, אלימות" (עמ' 87 שור' 2-3, ושור' 5-6 לפרו').

בנדטו ג'רייס, חברו של הנאשם, סיפר כי אסף אותו מבית אמו, ברחוב נורדאו בחיפה, בסביבות השעה 1:30 בלילה. טרם הגעתם למקום, שוחחו ביניהם ושקלו אם לוותר על הבילוי בשל השעה המאוחרת, אולם לבסוף החליטו לצאת לבלות. בהגיעם למועדון החנה את רכבו, כשהנאשם משאיר ברכב ארנק ומפתחות הרכב שלו.

העד סיפר, כי כעשרים דקות לפני אירוע הדקירה נפרדו, לאחר שהנאשם אמר לו כי הוא יוצא "לעשות

סיבוב" במועדון.

ליאוניד צ'רניינקו, שעבד כמאבטח בכניסה למתחם ה-V.I.P במועדון באותו הלילה, סיפר בעדותו כי בין השעה 1:40 ל - 2:00 פגש בנאשם וחברו בכניסה למועדון, ולאחר כעשרים דקות פגש בהם בתוך המועדון, תוך ששמע את הנאשם אומר "שהוא הולך להסתובב", ולאחר מכן לא ראה אותו יותר.

וולנטין וולצנין, שעבד בליל האירוע כ"סייר פנים" במועדון, מסר באמרתו במשטרה כי במהלך הערב ראה את המנוח יושב עם חברים באזור ה-VIP ולקראת סוף הערב ראה אותו כשהוא יוצא ונכנס למועדון ומדבר בטלפון הנייד מספר פעמים. לדבריו, המנוח "לא היה מסטול, הוא היה רגוע". בפעם האחרונה ראה את המנוח כשזה יצא מהמועדון בגפו לכיוון "לב המפרץ", וכעבור שתיים-שלוש דקות חזר לכיוון המועדון והתמוטט על המונית (ת/171, שור' 15-17).

לשאלת ב"כ המאשימה האם היו אירועים חריגים במועדון באותו לילה, השיב "הכל היה רגוע" (עמ' 400, שור' 9-17).

יוער, כי מספר עדים נוספים מסרו כי לא היה כל אירוע חריג או יוצא דופן במועדון בליל הדקירה.

העד **וולנטין מורשיקובסקי**, מאבטח במועדון ה"מלינה" נשאל בבית המשפט האם בליל האירוע היה אירוע חריג במועדון מלבד תקרית הדקירה והשיב: "לא. לא היה מכות" (עמ' 220 שור' 5-8 לפרו'). מעדותו עולה כי מדי 40 דקות מתבצעת סריקה בשירותי המועדון על ידי מאבטח.

רס"מ **בוריס ליבוב** ערך מזכר (ת/85) ובו ציין כי ביום 30/09/12 התקשר לאחראי משמרת מאבטחים במועדון והתעניין האם קיים שומר בסמוך לשירותים. לדברי האחרון, אין שומר קבוע ליד השירותים והשומרים עוברים ליד השירותים ואינם נכנסים פנימה, אלא אם כן מתרחש אירוע חריג. לדבריו, באותו הלילה "לא היה שום דבר חריג" (עמ' 232 שור' 27-29 לפרו').

מרק קרמר, הבעלים של המועדון, מסר כי קיים במועדון מאבטח אשר כל מחצית השעה עובר בשירותים, ולדבריו, מעולם לא היו בעיות עם הנאשם והיה "בהלם", כלשונו, כשראה אותו במהלך השחזור.

אירוע הדקירה

עדי ראייה שהיו במקום טענו כי המנוח הותקף על ידי הנאשם וניסה להגן על עצמו תוך הדיפת הנאשם.

יוסף מחאגינה, נהג מונית, סיפר באמרתו (ת/140) כי בסמוך לשעה 3:00 לפנות בוקר אסף שלושה נוסעים לרכבו. שניים מהם התיישבו במושב האחורי והשלישי עמד ליד הדלת הקדמית ופתח אותה כדי להתיישב.

את שהתרחש בהמשך תיאר כדלקמן:

"לפתע ראיתי בחור מושך ביד של בחור אחר ואז ראיתי יד שמואל של בחור שלבש חולצה אם אני לא טועה בצבע לבן שהרים את היד נדמה לי שהיה לו קעקוע ביד שמואל שמשך את הבחור חשבתי כי הם מכירים והוא משך לו ביד, הבחור שעמד לכנס למונית אמר כי דקר אותו, ראיתי בחור שמחזיק את הבטן וחוזר לכיוון המלינה חזרה ואז ראינו אותו בחור שהחזיק את הבטן נופל ליד מונית מרסדס... הבחור שעמד עם הדלת פתוחה עלה והתישב לידי ואמר כי בחור אחד ברח ואני התחלתי בנסיעה...". (שם, שור' 22 - 27).

בתמליל אמרתו (ת/140ב' [1]), מצוטט מחאגינה כאומר:

"עכשיו הוא הסתובב בצורה כזאת הוא היה ככה ימינה בצורה כזאת כשהוא הסתובב ככה אתה מבין (לא ברור) אני לא יודע אגרופים ככה משהו כזה, עכשיו אני לא יודע הבחור ההוא חזר אחורה מטר הסתכלתי על הבחור הוא עמד ככה לא דיבר מילה לא צעק לא כלום והוא הסתובב לכיוון המלינה, חזר חזרה לשם" (שם, עמ' 7, שור' 9-14).

ובהמשך:

"ש. חשבנו שהיה ביניהם מכות.

ת. לא חשבנו, את זה סיפר לי זה שעמד לידי, יכול להיות שהיו ויכוחים בפנים..".

"בהתחלה חשבנו סתם אחד קורא לשני כאילו, חברים... הוא הרים לו את היד כאילו אתה מבין והוא הסתובב, כשהוא הסתובב אז ראיתי שהוא סטר, אחד סטר לשני, ראיתי פה את הקעקוע כי הם היו צמודים יותר מדי וגבוהים" (שם, עמ' 12, שור' 20-22 ו- 29-34).

וכן:

"ש. כשהבחור עלה לאוטו אמר זה דקר אותו..

ת. כן, הוא אמר אני חושב שהוא דקר אותו" (שם, עמ' 13, שור' 18-19).

יצוין כי בטרם מתן עדותו של מחאג'נה בבית המשפט, התברר כי נכח באולם ושמע את עדויותיהם של 3 עדי תביעה (אלכס אגונקוב, אלכסנדר פטריצה והשוטר בני עדות) שהעידו לפניו.

בעדותו טען כי הבחין רק בהליכתו חזרה של המנוח לעבר המועדון לאחר שנדקר, ובלשונו:

"לא זוכר שראיתי משהו, כאילו.. הנוסע הזה הסתיר את הכול, כאילו לא ראיתי כלום, אבל מה שזכור לי כאילו... הבחור התחיל לחזור אחורה, ראיתי איזה יד כאילו הוא ניסה להחזיק משהו, ביקש עזרה, לא יודע בדיוק. אם החזיק יד של מי משהו, כי ברגע שהוא חזר אחורה ראיתי שהוא שם את הידיים שלו בצורה כזאת (בשלב זה העד משלב את כפות ידיו לעבר צדה השמאלי של בטנו)" (עמ' 67 שור' 1-5 לפרו').

בהמשך, כשעומת עם גרסתו במשטרה, שלפיה, ראה בחור אחד מושך ביד של בחור אחר, השיב:

"לא זה לא, כאילו אני זוכר שזה.. הבחור ברגע שהסתכלתי, ראיתי את הבחור מתנדנד, הוא היה מתנדנד, אבל הוא החזיק ביד בחור אחד, לא בדקירה ולא בכלום, ספונטני, אדם שיכור נוגע בזה ובה, ראיתי אותו בצורה כזאת, כאילו שם יד עליו אז הוא אמר לו "לך ממני" משהו כזה, והבחור בא בצורה כזאת, מתנדנד, נראה לי כמו שיכור" (עמ' 67 שור' 31-31, עמ' 68 שור' 1-2 לפרו').

בניגוד לאמרתו במשטרה, העיד כי הבחור שעמד להיכנס למונית אמר "דקר אותו" לאחר שהמנוח חזר לכיוון המועדון ונפל (עמ' 68 שור' 10-11 לפרו').

בשלב זה, לנוכח הסתירה המהותית שבין דבריו באמרתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט ולבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז העד כ"עד עויין".

בחקירתו הנגדית המשיך למסור גרסה שונה מזו שמסר במשטרה בעניין המשיכה ביד ואמר: "אני לא יודע אם זה משיכה או עזרה, הוא החזיק ביד של משהו, היה מתנדנד" (עמ' 69 לפרו', ש' 13 וכן עמ' 71 שור' 5-6 ושור' 21 לפרו'). ובהמשך: "הבחור הדקור בא מאחורי המלינה, הוא הלך לכיוון המלינה, החזיק ביד של בחור ורק ראיתי את הדחיפה "עזוב אותי", או משהו כזה, וממשיך לכיוון המלינה" (שם,

שור' 10-11 לפרו').

כשנשאל מדוע לא מסר זאת לשוטרים השיב: "אני לא יודע מה זה משיכה או לא משיכה, זה או ניסה להיעזר או משך אותו או לא יודע מה. אני לא יכול להבדיל מה זה ומה זה, אבל זה לא שהלכו מכות" (עמ' 71 שור' 25-26 לפרו').

בהמשך, כשעומת על ידי ב"כ המאשימה, עם גרסתו, שלפיה הבחור ה"אחר" משך ביד שמאל בבחור הדקור, אמר: "מעולם לא אמרתי שהדוקר משך את הדקור. מאיפה כל הסיפורים האלה?" (עמ' 71 שור' 27-28 לפרו').

בהתייחס לנאמר על ידו בחקירתו במשטרה באשר לסטירות ואגרופים השיב: "לא היה סטירות, לא היה מכות, לא היה כלום" (עמ' 71 שור' 30-31, עמ' 72 שור' 1, עמ' 73 שור' 1 לפרו'). כן הכחיש עד זה כי הדגים לחוקר משיכה ביד שמאל ותנועות של מכות ואגרופים במהלך החקירה.

העד אישר כי קרא בטרם חתם על אמרתו במשטרה ואישר את נכונותה, אך טען כי היה נתון ללחץ של החוקרים ומסר את דבריו לאחר משמרת לילה. כך טען כי לא זכר בדיוק את צבע חולצתו של המנוח שנראה לו "כמו אדום חום, משהו כזה".

כך, התכחש בעדותו לנאמר על ידו באמרתו כי הבחור "עם החולצה הלבנה" קיבל סטירה והשיב כי לא ראה זאת אלא, "[...] ראיתי את המשיכה, זה עם החום לחולצה של הלבן. ההוא הסתובב, או דחף או לא יודע מה" (עמ' 79 שור' 1-2 לפרו' וכו' שור' 19-20 ו- 28-29).

תשובותיו של מחאג'נה היו מבולבלות תוך שהוא מתכחש לדברים שאמר באמרתו.

יבגני קסטקין, סיפר בחקירתו כי בסמוך לשעה 3:00 בעומדו בכניסה למועדון, בסמוך למאבטחים, שמע לפתע צעקות ולדבריו:

"ראיתי אנשים שצועקים ומי שעמד עם הגב למונית דחף את זה שהיה מולו או נתן לו בוקס לא ראיתי ממש ואז זה שנישען על המונית התחיל לרוץ לכיוון שלנו נדמה לי שהוא היה עם חולצה משובצת ונפל עם הפנים על המונית שעמדה במקום הוא היה כמה דקות על הרצפה וקם ושוב נפל". (ת/142, שור' 6-9).

ובהמשך תיאר:

"ראיתי בחור שנשען על המונית ולפניו ראיתי בחור שני שמהוא הסתיר לי אותו אבל ראיתי שהבחור שנשען על המונית דוחף או מנסה להגן על עצמו כי שתי הידיים שלו היו חופשיות וזה נראה כאילו מנסה להגן על עצמו או דוחף את הבחור השני" (שם, שור' 24-26).

בעדותו מסר כי בזמן שעמד בכניסה למועדון שמע ויכוח שהתנהל בין 3 ל - 4 דקות, במרחק של 70-100 מ' ממנו, מבלי יכולת לזהות מי מבין המתווכחים.

כן מסר כי לאחר הויכוח ראה את המנוח הולך לעברם, כשהוא מתנדנד, ונופל כשפניו על המונית. בשלב זה הוא ואנשים נוספים הזעיקו עזרה והזמינו אמבולנס.

אורי גולדמן, נהג מונית שעמד מטרים ספורים מפתח המועדון, העיד כי ראה בחור צעיר "שמתנדנד בצורה חמורה", וכאשר הגיע קרוב אליו "נפל עם הפנים שלו ופגע בחלק האחורי של המונית" (עמ' 225 שור' 13-19 לפרו'). לדבריו, הגיש עזרה למנוח וזיהה מתחת לבית החזה "שלולית גדולה של דם". תוך כדי ניסיונותיו לעצירת הדם, דיווח על האירוע למשטרה וביקש עזרה מהסובבים אותו.

המשטרה גבתה אמרות גם משלושה חברים, **איתמר ניימן**, **יעקב מקיטי וניקולאי לוי**, שבילו יחד במועדון באותו לילה והיו עדים לחלקים מאירוע הדקירה. הודעתו של איתמר ניימן הוגשה במסגרת ראיות ההגנה.

ניקולאי לוי, מסר בהודעתו כי בסביבות השעה שלוש, בעת שיצאו מהמועדון, חברו, איתמר, הסב את תשומת ליבו לתגרה שהתרחשה בסמוך ל"שווארמה חזן".

כשהפנה את מבטו ראה במרחק של כ - 50 מטר, "בחור שלבש חולצה בהירה ומכנס כהה דוחף את הבחור שעמד מולו ובורח לכיוון ציק פוסט ואז הבחור השני זה שנדחף התחיל ללכת לכיוון הכניסה למועדון וכי האירוע נמשך שניות" (ת/141א', שור' 6-13 ושור' 21).

הבחור שחזר לכיוון המועדון, הלך, לדבריו, "בצורה מוזרה, לא היה יציב". כשהתקרב אליהם הבחינו כי מדובר בדם, והבחור נפל על המונית, ניסה לקום שוב ונפל שוב. בשלב זה האנשים שעמדו מסביב הבינו שהוא נדקר. משכך, פנה למאבטחיי המועדון והתקשר למוקד 100 של המשטרה והודיע על הדקירה

(ת/141א', שור' 10-16).

על גרסתו הנ"ל חזר העד בעדותו בבית המשפט בציינו:

"ראיתי בחור שדוחף בחור שני שהסתבר שהוא נפגע, דחף וברח כך זה היה נראה והבחור שנפגע הלך לכיוון שלנו, הוא היה מתנדנד מצד לצד" (עמ' 102 שור' 31-33, עמ' 103 שור' 1-3 לפרו').

כשנשאל לגבי לבושם של המעורבים באירוע הבהיר: "בחור אחד שהיה זה שדחף חלק עליון בהיר וחלק תחתון יותר כהה, והבחור שנדקר היה בגינס וחולצה" (עמ' 107 שור' 13-14 לפרו').

יעקב ניקיטין, הכיר את המנוח מלימודיהם המשותפים בבית הספר. לדבריו בליל האירוע זיהה אותו במועדון משכנס לשירותים והבחין בו יוצא מהשירותים "לבד" ונראה, לדבריו, "רגיל לחלוטין". יחד עם זאת, בתשובה לשאלה השיב כי לא יכול לדעת אם מאן דהוא נכנס באותה עת לשירותים.

בעדותו הוסיף וסיפר כי בעת שיצא עם חבריו מחוץ למועדון, חברו איתמר "צעק יש מכות", ומשהסתובב, הבחין במנוח הולך לעברם, כשהוא כבר "חיוור", עד שהתמוטט.

בהמשך החקירה הנגדית סיפר כי שמע מנהג מונית שהיה במקום כי ראה בחור עם מכנס כהה וחולצה בהירה תוקף את הבחור השני ובורח מהמקום.

אמרתו **אלירן אליאב**, נגבתה במקום האירוע (ת/173). הלה עובד בעסק הסמוך למועדון. לדבריו, בעת ששהה מחוץ למועדון שמע לפתע "בום", והבחין בבחור על הקרקע עם דם, והזעיק אחד בשם חאלד, אח מוסמך, שעובד באותו העסק, כדי שייתן טיפול ראשוני למנוח.

רומן פריד, מסר כי בעת שהגיע למועדון לבילוי ראה מחוץ למועדון את המנוח מתמוטט על רכב חונה. הוא ושני חבריו, רומן וקיריל, רצו אליו וניסו לעצור את שטף הדם עד הגעת הבחור מהעסק הסמוך שהחל לטפל בו.

יוסף גלובה, צלם מסיבות במועדון ה"מלינה", עבד במקום בליל הדקירה וסיפר כי באותו ערב במועדון "הכל היה כשורה. לא היו שום אירועים חריגים" (ת/175, שור' 7-8).

ברירתו של הנאשם מהזירה

הנאשם נמלט מזירת האירוע בריצה לאחר שדקר את המנוח. בשלב הבריחה נחלצו לעזרתו שניים מחבריו, חפיז דדשוב ואמיל רחבייב. עדים אלה היו העדים היחידים שהנאשם התוודה בפניהם, טרם מעצרו, על דקירת המנוח.

העד, **חפיז דדשוב**, מכר של הנאשם משכונת הדר בחיפה, מסר באמרתו במשטרה (ת/143) כי בסביבות השעה 3:00, בזמן שעבד בפיצריה בהדר, התקשר אליו אמיל, חבר משותף שלו ושל הנאשם, וביקש ממנו לאסוף את הנאשם מאזור ה"צ'ק פוסט" מאחר שלנאשם יש "בעיה מסוימת".

משכך, נסע למקום ובהגיעו בסמוך הנאשם הכווין אותו לעבר ה"צד האחורי של תחנת הדלק", "באזור החשוק של התחנה" (שם, שור' 20-28). כשנפגשו, עלה הנאשם לרכב, ללא חולצה ומששאל את הנאשם מדוע אינו לובש חולצה הלה השיב כי "היו לו בעיות".

לדבריו, לא ראה סימני מאבק כלשהם על הנאשם כשאסף אותו ברכבו (ת/143א', עמ' 3, שור' 48-49).

העד המשיך וסיפר כי הציע לנאשם חולצה שחורה שהייתה מונחת ברכבו והלה לבש אותה, משלא היה לנאשם מפתח לדירתו, הסיעו לביתו שלו. הנאשם נכנס להתקלח והוא שב למקום עבודתו.

בבוקר אותו יום, שב חפיז לדירתו כשהוא מלווה בחברם אמיל, ויחד ניסו השניים לדובב את הנאשם לקורות אותו באותו הלילה. לדברי העד, "מישה (הנאשם י' א') אמר שהוא הסתבך והיו לו בעיות אבל מעבר לזה הוא לא רצה להגיד לנו. הוא היה שתוק כזה, היה נראה מודאג. הוא לא רצה לפתוח את הלב מולנו" (שם, שור' 57-58).

עוד הוסיף העד, כי רק עם מעצרו של הנאשם בחשד לרצח, קישר בין האירועים - המפגש ואירוע הדקירה.

ביום ה- 28/10/12 נחקר חפיז תחת אזהרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה וסיוע לאחר מעשה. באמרה זו (ת/143א') סיפר לראשונה כי הנאשם התוודה בפניו ובפני אמיל כי "דקר מישהו".

"מישה שתק ושתק ואז אמר שדקר מישהו אני חושב שהוא אמר במלינה אני זוכר שאמיל שאל את מי דקר ולמה ומישה אמר דקרתי אותו אבל לא אמר שם של משהו אני חושב שמישה אמר שהוא דקר אותו

פעם אחת אבל אני לא בטוח מישה לא אמר איפה דקר אותו בגוף" (ת/143א', שור' 33-31).

עוד הוסיף כי בשל החשש מהנאשם לא מסר זאת באמרתו הראשונה. כמו כן, לשאלה האם הבחין בסימני מאבק כלשהם על הנאשם, כשאסף אותו ברכבו, שב והשיב בשלילה.

העד סיפר כי הנאשם נכנס אליו לרכב "בזריזות" (ת/144א', עמ' 5, שור' 38) ולגבי התנהגותו בנסיעה מסר: "הוא היה שתוק, לא דיבר, לא כלום... הוא אמר לי הוא נתקע בלי כסף, צריך שאני אקח אותו והיה לו בעיות", (ת/144א', עמ' 6, שור' 30-25).

בעדותו אישר את תוכן האמרות שמסר במשטרה וחזר על גרסתו בהן. לדבריו, מדברי הנאשם הבין כי דקר את המנוח פעם אחת בלבד ושב וצוין כי לא הבחין בחבלות על הנאשם (עמ' 12 לפרו', שור' 7-6).

העד **אמיל רחביב**, סיפר באמרתו במשטרה (ת/147) כי בין השעות 3 ל-4 לפנות בוקר, התקשר אליו הנאשם וביקש שיבוא לאסוף אותו כי "יש לו בעיות". מאחר שעבד במשמרת לילה, ביקש מחבר משותף חפיו דדשוב לאסוף את הנאשם ולהביא עימו חולצה, לבקשת הנאשם.

כמו כן סיפר העד על שיחה שקיים עם חפיו לאחר שזה האחרון אסף את הנאשם, במהלכה דיווח לו חפיו כי הנאשם אינו משתף אותו באשר התרחש.

בעקבות הדברים, סגר חפיו את העסק והשניים נסעו לביתו לפגוש את הנאשם. לדבריו, הנאשם סרב להשיב לשאלותיהם וביקש כסף למונית לנסוע לביתו. את התרשמותו מהנאשם תיאר כך: "הוא התנהג מוזר, היה ממש הזוי, הוא היה נראה עצוב, מותש" (ת/147, שור' 72).

באמרתו השנייה במשטרה (ת/147א'), בה נחקר תחת אזהרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה, מסר אמיל לראשונה, כי במפגש בביתו של חפיו התוודה בפניהם הנאשם על אירוע הדקירה ב"מלינה": "[...] ואז הוא אמר לנו שהוא זיהה את וובה מחוץ למועדון המלינה ושהוא דקר אותו, וזהו" (שם, שור' 23-21).

לדבריו, הנאשם סיפר לו כי דקר "עם סכין", "באזור החזה בטן" (שם, שור' 31-22). את הסכין והחולצה המוכתמת בדם, זרק "ברחוב או בפח" (שם, שור' 39-35).

כשנשאל על מספר הפעמים שהנאשם דקר את המנוח השיב כי אינו זוכר אם הנאשם דיבר על כך. לשאלת החוקר האם סיפר לו הנאשם כי המנוח איים עליו באותו ערב, הפחיד או פגע בו בדרך כלשהי,

השיב בשלילה (שם, שור' 45-46 ; עמ' 145 שור' 16-17 ; עמ' 158 שור' 4-6 לפרו').

עוד סיפר העד, כי חפיז אמר לו "שהוא אסף את הנאשם ממקום חשוך באותו הלילה, ויש מצב שהוא היה מעורב בזה" (שם, שור' 56-57).

לדבריו, יום למחרת ניסו הוא וחפיז לשכנע את הנאשם להסגיר עצמו למשטרה והנאשם "היה לבן ואמר שהוא לא יודע מה לעשות" (ת/147, שור' 73-74).

בבית המשפט אישר העד את תוכן אמרתו השנייה במשטרה וחזר על גרסתו במשטרה והגעתו של הנאשם לביתו של חפיז.

בהתייחסו לשיחה שהתנהלה עם הנאשם בביתו של חפיז השמיט העד פרטים מרכזיים ואמר:

"שאלנו אותו מה קרה, מה זה, והוא סיפר שהוא הביא דקירה ל"וובה" (המנוח)... נראה לי שהוא אמר שהוא הביא לו את הדקירה באזור הבטן... מחוץ למועדון" (עמ' 134 שור' 10, 26 ו- 31 לפרו').

לגבי פרטים מהותיים נוספים שמסר בחקירתו עליהם סיפר לו הנאשם - זיהוי המנוח מחוץ למועדון והדקירה בסכין באזור הבטן והחזה - ב"כ המאשימה נדרשה ל"רענן" את זכרוננו של העד, והלה אישר אותם (עמ' 135, שור' 23-31 ועמ' 136, שור' 1-18).

כשנשאל כיצד התרשם מהנאשם במפגש בביתו של חפיז, השיב: "היה מותש כזה, לבן" (עמ' 136 שור' 24 לפרו').

בעדותו זו מסר לראשונה כי הבחין בחבלות במצחו של הנאשם, בעיגולים אדומים בבטן, בשריטה ליד אחת הגבות, פצע פתוח. את החבלות בבטן ראה לאחר שהנאשם, לדבריו, הרים את החולצה והראה להם.

לאור זאת, לבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז העד כ"עד עויין".

העד שלל את טענת ב"כ המאשימה, שלפיה, באמרתו הראשונה לא מסר פרטים על הנאשם על מנת להגן עליו, וטען: "פחדתי מכל מה שהיה, הייתי בשוק, הייתי בהלם" (עמ' 141 שור' 31-32 ועמ' 142 שור' 4-7 לפרו').

משנשאל על הרקע לדקירת המנוח השיב: "כי הרביצו לו בסילבסטר... הרביצו לו כולם יחד המנוח והאחרים... בדקתי בזה... מהשומרים במקום" (עמ' 143 שור' 1-7 לפרו').

ומשנשאל, מה הייתה תגובת הנאשם לבקשתם כי יסגיר עצמו, השיב: "הוא חשב על זה, לא ידע מה לעשות. הוא היה ממש לחוץ" (עמ' 145 שור' 1-2 לפרו'). כן מסר כי הוא וחפיז תכננו לפנות למשטרה, אך לבסוף לא פנו מאחר שהנאשם הוא "חבר".

חברו של הנאשם, **בנדטו ג'רייס**, שהגיע עימו למועדון, סיפר כי בשעה 3:00 שמע מהמאבטחים על אדם שהתמוטט בחוץ על מונית. בתחילה ניסה לאתר את הנאשם במועדון והחל מהשעה 3:38 שלח לו הודעות סמס לברר אם הכול כשורה ולעדכן אותו במתרחש.

לדבריו, בשעה 5:04 הנאשם טלפן אליו והתנצל שלא השיב לשיחותיו מאחר שמצא קשר מיני מזדמן. באותה שיחה קבע הנאשם עם העד כי יגיע לביתו לאסוף את החפצים שהשאיר ברכבו. לבסוף היה זה ג'רייס שיום למחרת נסע למקום עבודתו של הנאשם והחזיר לו את חפציו. המפגש, לדברי ג'רייס, התקיים במקום "חשוך", והנאשם היה נראה "לחוץ".

ליאוניד צ'רננקו, מאבטח במועדון, מסר בעדותו כי בשעה 3:40 נכנס אחד המבלים למועדון ואמר "דקרו בחור והיה אמבולנס" (עמ' 217 שור' 27 לפרו'). העד המשיך וסיפר כי הוא ו**בנדטו** חיפשו אחר הנאשם במועדון אך לא מצאו אותו והוא אף לא השיב להודעות סמס ששלח בנדטו. בשלב מסוים הנאשם שלח הודעת אס.אם.אס לבנדטו וכתב לו שהוא מצא קשר מיני מזדמן.

ביום 01/10/12 התקשר הנאשם לידידתו, **מילנה קלמן**, וביקש ממנה להיפגש עימו. בשל הדחיפות שחשה בקולו נפגשה עימו לאחר כרבע שעה. באמרתה במשטרה ובעדותה מסרה כי במפגש ביניהם חשה שהנאשם אינו מתנהג כהרגלו בציינה כי התנהלותו הייתה מוזרה בעיניה.

כשניסתה לשאול לפשר העניין השיב לה:

"אל תשאלי אותי שאלות, אני לא רוצה לדבר על זה".

ובהמשך:

"שאלתי אותו: מה קרה? מישהו הכריח אותך לעשות משהו רע? החברים?" והוא אמר לי "אף אחד לא

הכריח אותי לעשות כלום" ... והוא אמר לי "אני מתחנן אלייך, אל תשאלי אותי שאלות, כי אני לא רוצה לערב אותך או לסבך אותך", משהו כזה, הוא רק ביקש שאני אחבק אותו והוא בכה... הוא אף פעם לא בכה..." (ת/159, שור' 87-96, ראה גם עמ' 278 שור' 4-2 לפרו').

כשנשאלה בחקירה האם הנאשם היה פצוע השיבה: "לא ראיתי כלום" (שם, עמ' 4, שור' 107-108).
יום למחרת האירוע, נפגש הנאשם גם עם אמו, **נטליה גייבדנוב**. במפגש זה לא סיפר דבר על הדקירה רק סיפר כי בילה לילה קודם עם חברים במועדון ה"מלינה". לדבריה, לא שמה לב "למשהו חריג אצלו" ולא הבחינה בחבלות (ת/148ב', עמ' 4, שור' 118-119).

פלטי השיחות בטלפון הנייד של הנאשם

מפלטי שיחות הטלפון הנייד של הנאשם עולה, כי בין הנאשם לבנדטו התקיימו שיחות והחלפת מסרים משעה 1:08 עד השעה 5:04, כשהחלק הראשון הוא משעה 1:08 עד 1:46 והחלק השני משעה 3:38 עד 5:04.

כן עולה כי בליל האירוע, בשעה 3:53 יצר הנאשם קשר טלפוני עם אמיל רחבייב וכן עם חפיז דדשוב. כאשר הקשר הטלפוני הראשון היה בשעה 3:59 והאחרון עימו משעה 5:21 (ת/134).

הובלה ושחזור

סנ"צ ניר עקרון, ראש מפלג תשאול ביחידה המרכזית בחיפה, היה זה שערך את דוח ההובלה והצבעה שבוצע על ידי הנאשם (ת/16; וכן קלטת ותמלול השחזור ת/24-ת/24א').

לדברי עקרון, הנאשם סרב בתחילה לצאת לשחזור והסכים רק לאחר שהוסבר לו כי ביום שבת המקום לא יהיה הומה אנשים. כן הוסבר לנאשם כי השחזור הוא מרצונו החופשי וכי במהלכו יוכל להבהיר דברים שבמחלוקת.

הנאשם הוביל את חוקריו מביתו, ברחוב יפו 28 בחיפה, אל מועדון "המלינה".

עקרון סיפר בעדותו כי משנכנסו למועדון הודיע להם מרק קריימר, הבעלים של המקום, כי קיימת בעיה בחשמל והטכנאי בדרך. הנאשם הוביל בתחילה את השוטרים לשירותים בקומה השלישית ומשהבהיר הבעלים כי "זה לא פה, הוא לא יכל להיות פה", ירדו לשירותים בקומה השנייה.

מאחר שהמקום היה חשוך המתינו לחשמלאי. לאחר כרבע שעה משלא הגיע זה האחרון, החליט סנ"צ עקרון להמשיך בהובלה ובשחזור של הנאשם.

בהמשך הנאשם הוביל את חוקריו למקום דקירת המנוח בציינו "פה התאבקתי עם וובה ודקרתי איתו" (ת/24 א', ש' 31-30). וכן "[...] הוא היה אלי עם הגב... אז אני סיבבתי אותו, כאילו אמרתי לו משהו הוא הסתובב". עוד הוסיף, "וובה הסתובב, התחלנו להתאבק ודקרתי אותו" (שם, עמ' 13 שור' 13-14).

כשהתבקש להראות את אזור הדקירה השיב: "אזור הזה (מצביע על הבטן של חוסאם) ולמטה נראה לי אבל כמו שהבנתי שהוא התכופף מה ששמעתי הוא קיבל בלב... מה שאני זוכר כיוונתי לבטן ולאזור הרגליים..." (שם, שור' 15-21). במקביל הדגים הנאשם תנועה של דקירה אופקית.

כשנשאל כמה פעמים דקר השיב: "פעם אחת פעמיים", וכשהתבקש להראות היכן בוצעה הדקירה השנייה השיב: "אותו דבר, פה יותר למטה". לאחר מכן, לדבריו, המשיך מאבק קצר ביניהם והוא ברח (שם, עמ' 13, שור' 23-27).

משם הוביל את חוקריו בהליכה על כביש השירות לכיוון דרום והצביע על המקום בו השליך את הסכין ועל פחי הזבל, ברחוב האשלג, בהם זרק את החולצה. משם הוביל את השוטרים לרחוב בעלי המלאכה 24, מקום ממנו הוסע על-ידי חפ"ז.

סנ"צ עקרון ציין במזכר שערך (ת/17) כי ויתר על המשך ההובלה במועדון לאחר שהמתנה לחשמלאי נמשכה כעשרים דקות, מפאת החשיכה ומחשש להגעתם של אמצעי תקשורת.

במענה לטענת ב"כ הנאשם, שלפיה, הנאשם רצה לקחת את חוקריו לשירותים במועדון, מאחר ששם היה אירוע מקדים בין הנאשם למנוח, עובר לדקירתו של זה האחרון, השיב העד כי הנאשם ביקש ללכת לשירותים על מנת "לעשות את צרכיו" (עמ' 192 שור' 10-13 לפרו').

כשנשאל מדוע לא שאל את הנאשם על האירוע הראשוני השיב כי הוסבר לנאשם מהו ההליך ובהליך מסוג זה הנאשם הוא המוביל והמצביע והחוקר שואל שאלות הבהרה.

כך גם בהמשך, משנדרש לאפשרות קיומו של עימות פיזי בין הנאשם למנוח עובר לדקירה ואשר לא בא לידי ביטוי בהובלה ובשחזור, השיב: "מי שאמור להוביל ולהצביע ולהסב את תשומת ליבי, זה הנאשם,

ולומר לי איפה הוא פגע בו, והוא לא עשה זאת" (עמ' 196 שור' 9-12 לפרו').

עם זאת, לא שלל העד את דבר הצורך בהבאת הנאשם פעם נוספת למועדון, לאחר תיקון התאורה, וציין כי "יכול שהיינו צריכים לעשות זאת" (עמ' 194 שור' 8-10 לפרו').

יצוין, כי בעדותו אישר **מרק קריימר** כי במקום לא היה חשמל והחשמלאי שהוזמן הגיע לאחר 25 דקות. לדבריו, חוקרי המשטרה עדיין היו במקום כשהגיע החשמלאי ואף ראו אותו. ואולם, המשיכו בדרכם.

תיעוד אירוע הדקירה במצלמות האבטחה

חלקים שונים מאירוע הדקירה תועדו במצלמות אבטחה של מספר עסקים באזור זירת האירוע.

תחילה נבדקו מצלמות האבטחה של "שווארמה חזן", הנמצאת בסמוך למועדון (ת/152, ת/153).

מצלמה אחת, החולשת על הכניסה למועדון, תיעדה את יציאתו של המנוח מהמועדון ובעקבותיו הנאשם, בשעה 03:15:20. המנוח נראה יוצא בגפו מהמועדון, בתחילה עושה צעדים אחדים שמאלה ולאחר מכן פונה ימינה, לכיוון קניון "לב המפרץ". המנוח הולך בקצב רגיל ולא נראה שהוא "לחוץ".

שניות ספורות לאחר מכן נראה הנאשם כשהוא יוצא מהמועדון ופונה ימינה בעקבות המנוח. הליכתו נחושה ומהירה, ידו הימנית צמודה לצד גופו וידו השמאלית נעה בחופשיות קדימה ואחורה.

מצלמה שנייה, המופנית לכיוון שדרות ההסתדרות, תיעדה את הליכתו של המנוח בסמטה, החל משעה 3:15:33, לעבר שדרות ההסתדרות, ואת הנאשם הולך אחרי המנוח בהליכה מהירה, מגיע אליו, בשעה 3:15:45, מסובב את המנוח לאחור, דוקר אותו ונמלט מהמקום. כן תיעדה המצלמה את חזרתו של המנוח לכיוון המועדון, כשהוא הולך וכושל ומתמוטט סמוך לכניסה של המועדון.

מצלמה שלישית, החולשת על אזור כביש הגישה למועדון, תיעדה קטע מכביש השירות ומשדרות ההסתדרות, מול קניון "לב המפרץ" ובה מתועד הנאשם בדקה 03:15:56, נמלט בריצה ממקום האירוע. בשלב זה הנאשם עדיין לובש חולצה.

רס"מ משה גולדפדר, ראש צוות חקירות מחשב בימ"ר חוף, היה אחראי על איסוף צילומי מצלמות האבטחה שתיעדו את האירוע ומסר עדות על נסיבות לקיחת הראיות הדיגיטליות.

בשעות הבוקר שלאחר האירוע, הובא על ידי המשטרה לעסק "שווארמה חזן" שהיה סגור, ג'ורג' חזאן, עובד המקום, שפתח את העסק, בנוכחותו של רס"מ גולדפדר, "כך שלא היה יכול לשנות או למחוק את הקבצים" (ת/48, סע' 8, ת/154).

חזאן פתח עבור העד את החדר הנעול בו נמצא מכשיר ה-DVR שעבד, וכלל צג (ת/48, ת/38). ג'ורג' מסר כי העסק היה סגור במהלך האירוע מאחר ושימי שישי המקום סגור (ת/48, ת/49, ת/154). למכשיר הוכנס דיסק on-key (להלן: "דיסק און.קי") "נקי" שהיה ברשות העד, על מנת לבצע גיבוי של מצלמות האבטחה (ת/154, וכן ת/48, סע' 14).

לדברי גולדפדר, לאחר הזנת הנתונים, התאריך והשעה, המכשיר ביצע שמירה אוטומטית, ללא התערבות ידנית, עד גמר העברת הקבצים הדיגיטליים המקוריים לדיסק און.קי. (שם, סע' 16, 15, ת/49). העד פתח את הקבצים באמצעות תוכנה הקוראת את הפורמט (שם, סע' 18-17).

העד הוסיף, כי מניסיונו האישי והמקצועי ניתן לבצע מחיקה של קבצי ההקלטות אבל ניתן לשחזרן. ניתן גם לבצע שינוי מערכת במכשיר, אך לא ניתן לבצע שינוי מערכת בקבצים שגובו טרם שינוי המערכת (שם, סע' 22-21).

הבדיקה העלתה כי מצלמה מספר 3 במכשיר מתעדת את הנעשה בכביש הגישה לעסק ובוצע גיבוי של האירוע משעה 02:30 עד לשעה 04:00 "נכון לשעת DVR". הקבצים הועברו על ידי גיבוי המכשיר ללא עיבוד חיצוני בפורמט לוגי. כן נרשם כי לאחר צפייה בסרטונים ניתן לראות את האירוע בשעה 03:15 "נכון לשעת המכשיר". בוצעה העברת פורמט לוגי לפורמט AVI והקבצים הועברו למדיה דיגיטלית (ת/38).

בעדותו אישר העד את תוכן הדו"חות וחזר על גרסתו. כן הסביר כי מכשיר ה-DVR, מקליט קבצים באופן אוטומטי ומאפשר להוריד קבצים על דיסק באופן אוטומטי, בהתאם לתאריך ולשעה המוזנים לו. במקרה דנן, טען, ההורדה בוצעה לדיסק און.קי. שעבר פרמוט.

לטענת ג'ורג' דפדר, המשטרה אינה תופסת כוון קשיח של DVR מאחר שניתוקו עלול לגרום לשיבוש או למחיקת הראיות. כוון מסוג זה נתפס רק במקרים שבהם ידוע בוודאות שהמשתמש מחק את הראיות והמשטרה מנסה לשחזר את הקבצים. באשר למכשיר ה-DVR של "שווארמה חזן" טען כי מאחר

שהבעלים אישר לו לקחת את הסרטונים הוא לא ראה לנכון "להשבית עסק" ולקחת עימו את המכשיר.

בהתייחסו לאמינות המכשיר מסר:

"עד עכשיו מניסיוני כל מכשיר די.וי.אר. אחרי שאנו בודקים את שעת האמת ואת התאריך שלו, הקבצים יוצאים כמו שהם, הם גם לא ניתנים למחיקה אלא אם זה משהו במכוון על ידי המשתמש" (עמ' 181 שור' 18-20 לפרו').

באמרה שנגבתה **מגיורגי חזן**, נמסר כי מצלמות האבטחה הותקנו לפני כשנתיים וחצי והן עובדות "באופן אוטומטי" 24 שעות ומאז התקנתן "לא נגעו בהם" (ת/154, עמ' 1, שור' 16). כן מסר כי ערב הדקירה נסגר העסק בשעה שלוש וחצי בצהריים ואיש מעובדיו לא נשאר במקום. לדבריו, לא נשאל על ידי המשטרה האם ניתן לקחת את מכשיר D.V.R.

מצלמות אבטחה אחרות

מצלמות האבטחה של בתי העסק "אלדור תקשורת", "מוסך טויוטה" ותחנת דלק "דור אלון", תיעדו חלק ממסלול הבריחה של הנאשם מזירת העבירה (ת/4). במצלמה של "דור אלון" נראה "אדם מגיע ללא חולצה, כנראה על זרוע ידו השמאלי יש קעקוע פס" (ת/42, ת/42א), (ת/4). במצלמה של "אלדור" נראה "אדם מגיע מכיוון הכביש עולה על המדרכה ונעלם מאחורי מבנה" (ת/43, ת/43א). במצלמה של "מוסך טויוטה" נראה "אדם המגיע ללא חולצה בריצה לכיוון מזרח" (ת/45, ת/45א).

החוקר גולדפדר ביצע גיבוי לסרטוני מצלמות האבטחה הנ"ל.

מחשב המועדון נתפס על ידי הסייר **דוד וריוטין** (ת/14). במענה לטענת ב"כ הנאשם כי ייתכן שבשל מחדל של הסייר לא נלקח כונן חיצוני שתיעד את הימים עד האירוע, השיב כי אינו יודע אם היה כונן נוסף בזירה.

גולדפדר העיד כי בעל המקום אישר לו "לחדור" למחשב והסכמה זו לא נרשמה. בדיקתו של גולדפדר העלתה כי קבצי מצלמות האבטחה האחרונים שהיו במחשב המועדון הם מתאריך 27/09/12. דהיינו, בלילה הרלבנטי, מצלמות האבטחה במועדון לא פעלו (ת/40). נתון זה עלה גם מאמרותיו ומעדותו של הבעלים, **מרק קריימר** (ת/155-ת/155א').

רס"ב בסאם עזאם סרק את מצלמות בתי העסק "המבוך", "שווארמה אל אמיר" ו"סיראגיים" (ת/9, מיום 01/10/12, עמ' 26 שור' 1-3 לפרו'). ב"המבוך", הועתקו סרטונים ממצלמות האבטחה על גבי דיסק און.קי., בהסכמת הבעלים. הדיסק נמסר לגולדפדר, להמשך טיפול. ב"שווארמה אל אמיר", לקח גולדפדר את מכשיר ה-DVR, בהסכמת הבעלים. בעסק "סיראגיים" נבדקה מצלמה על ידי גולדפדר, אך לא נראה אדם בסמטה (ת/9).

לבקשת המשטרה ב"המבוך" בוצעה העברת הקבצים לדיסק און.קי. על ידי הבעלים, וזה העביר את הדיסק און.קי. לחוקרים. רס"מ גולדפדר קיבל את הדיסק און.קי. מהחוקר באסם והעביר את תוכנו למדיה דיגיטאלית שהועברה להמשך טיפול החוקרים בתיק.

מצלמות האבטחה של קניון "לב המפרץ" תיעדו את אירוע הדקירות ממרחק רב, ובהתאם להצהרתה של ב"כ המאשימה אירוע הדקירה נראה בהם "מאוד מרחוק" ו"מאוד לא ברור" (ת/177).

הקבצים של המצלמות הנ"ל הועתקו פעמיים על ידי העד יצחק בילצקר, עובד מטעם חברת אבטחה בחדר בקרה של הקניון, ביום 01/10/12 וביום 05/05/13. עד זה מסר בהודעתו ובעדותו כי העביר לחוקר איימן ברכאת את סרטוני מצלמות האבטחה ללא כל עריכה או שינוי וכפי שאלה הקליטו בזמן אמת (ת/169, ת/169א) ובעמ' 369 שור' 17-20 לפרו').

העד מסר כי העתיק את הקבצים לדיסק און.קי. של החוקרים ומסר להם את הדיסק (עמ' 369 שור' 19-20 לפרו'). כן העיד כי העביר את הקבצים מהמערכת למחשב הבקרה ומשם לדיסק און.קי. במחשב הבקרה שמר את הקטע האמור בתיקיית תחקירים, המכילה קבצים רבים, תחת תיקיית "מלינה" (עמ' 369 שור' 29-32, ובעמ' 370, שור' 1-2, ובעמ' 370 שור' 4-10 לפרו').

רס"מ גולדפדר הגיש דו"ח בו מפורט ולפיו פנה יחד עם חוקר נוסף למקום, ומסר דיסק און.קי. השייך לו, לעובד במרכז הבקרה של הקניון על מנת שיעתיק ישירות את הקבצים מיום האירוע.

לדבריו, ביצע הלה את פעולת ההעתקה ומסר לו בחזרה את דיסק האון.קי. לאחר מכן ביצע רס"מ גולדפדר העתקה של תוכן הדיסק לתקליטור (ת/177, מיום 05/05/12, ת/178).

ב"כ המאשימה הבהירה כי הקבצים הועתקו פעמיים בשל כך שהדיסק אליו הורדו הקבצים הראשונים לא סומן כנהוג במשטרה וליתר זהירות חזרה המשטרה על פעולה ההעתקה.

מעצרו של הנאשם

הנאשם, כפי שצוין לעיל, נמלט לאחר דקירת המנוח, ורק ביום 04/10/12 סמוך לשעה 18:37, משוזה ברחוב בחיפה, הגיעו אנשי משטרה אשר ביקשו לעוצרו, אולם הוא התנגד למעצרו. השוטרים אזקו אותו ולקחו אותו מהמקום (ת/137).

כך מסתבר בתחנת המשטרה הנאשם סרב לצאת מן הניידת, נשכב ולא זז. מהראיות השונות שהונחו בפנינו עולה כי הנאשם הפעיל כוח תוך כדי התנגדות ומשכך נראה אף הופעל עליו כוח (ראה עדותו של רס"מ אדרי - ת/5, ת/7, ת/8, עמ' 24 שור' 3-7, עמ' 24 שור' 10-12, עמ' 19 שור' 11-17 ועמ' 20 שור' 17-23 לפרו').

החבלות בגופו של הנאשם

בתצלומים מיום מעצרו נראים על גופו של הנאשם חבלות בגב, בפנים ובידיים (ת/59). כן ניתן לזהות שריטות בודדות על כפות ידיו (ת/34, ת/35).

ב"בדיקת חיים" שנערכה לנאשם לאחר מעצרו, מסר האחרון את גרסתו לאירוע, לאחר התייעצות עם עורך דינו (ראה חוות דעת מומחה ת/125 וכן מזכר הובלה ל"בדיקת החיים" ת/77).

בחוות דעת זו צויין כי "החשוד הודה במעשה וטען כי נפצע בידו מהסכין. עוד טען כי בתחילת השנה הותקף קשות על ידי המנוח באירוע אחר".

באשר לנסיבות האירוע, טען הנאשם כי הותקף על ידי המנוח באגרופ בפניו בהיותם במועדון והמשך סיפר "כאשר היו בחוץ, רבו, החשוד (הנאשם י' א') הוציא סכין וביד ימין דקר את הקרבן בבטן (כפי שהוא זוכר), אם כי טוען שהקרבן התכופף קדימה (דקר פעם - פעמיים)" וכי התברר לו לאחר מכן מפי אחרים שלא דקר אותו בבטן, אלא, במקום אחר.

באשר לחבלות בידו טען כי אינו זוכר איך נגרמו. באשר לחבלות בפנים, בעורף וברגל השמאלית טען כי הן נגרמו לו מהתקיפה הקודמת, באירוע הסילבסטר. שם נחבל תחילה מאגרופו של המנוח, בעקבותיו נפל לאחור ונפצע בראשו, ומאוחר יותר, בזמן שהיה שרוע על הרצפה, נפגע מדקירות ומבעיטות.

בבדיקת הנאשם נמצאו בעור הקרקפת באזור העורפי, צלקת בלתי סדירה בגוון אפור. בשפה העליונה

משמאל, נמצאה צלקת קווית אלכסונית עם סימני תפירה. כן נמצא בשוק השמאלית פצע פסי אנכי.

על סמך ממצאי הבדיקה הפיזית וגרסתו של הנאשם, ערך ד"ר ריקרדו נחמן חוות דעת מומחה המתייחסת ל"בדיקת החיים" שנערכה לנאשם, תוך שהוא מציין במסקנותיו כדלקמן:

"א. הצלקת בשפה העליונה משמאל נגרמה מחבלה קהה מעל כחודש, ולא ניתן לשלול חבלה חדה, ויכולה להתיישב עם גרסת החשוד.

ב. הצלקת בעורף נגרמה מחבלה קהה מעל כחודש, ויכול להתיישב עם נפילה לאחר כפי שדווח ע"י החשוד.

ג. הפצע בגב האצבע השלישית נגרם מחבלה חדה ויכול להתיישב עם התזמון כפי שדווח ע"י החשוד, יתכן מחפץ חד כגון להב של סכין, דומה או זהה.

הממצא בכף האצבע השלישית ימנית נגרם מחפץ יתכן חד, לא ניתן לשלול להב של סכין, ומועד היווצרותו יכול להתיישב עם המועד שדווח ע"י החשוד. ד. מנגנון גרימת הממצא בקדמת השוק השמאלית לא ניתן להערכה, אם כי כנראה נגרם מעל כחודש לפני מועד בדיקתי. לסיכום: רוב ממצאי בדיקתי מתיישבים עם עיקרי גרסת החשוד. העדר סימנים חבלתיים בפנים משמאל לא שולל את גרסתו לגבי חבלות בפנים בתאריך הארוע" (ת/125, מיום 10/10/12).

שוטרים נוספים שהעידו מטעם המאשימה

רס"ר מיטל אוחיון, גבתה מהנאשם את אמרתו מיום 23/10/12 (ת/82), אישרה בחקירתה כי הנאשם הוזהר, הוסברו לו זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות עם עו"ד, וחתם על אמרתו. לדבריה, טענות שהועלו ע"י הנאשם נבדקו במסגרת החקירה.

כן ציינה, כי החקירה התנהלה בסמוך להארכת מעצרו בבית המשפט, ומשכך נשאל אם נועץ בעו"ד בהארכת המעצר, ומאחר שהשיב בחיוב החקירה נמשכה.

באשר לאמירתה במהלך החקירה לנאשם, "אני לא רואה מה לתומר (עורך דינו של הנאשם באותה עת י' א') יהיה איזה שהוא משהו אחר להגיד בעניין הזה", הסבירה כי אמירה זו התייחסה לעצם המשך החקירה במשטרה.

העדה דחתה את הטענה כי לא נבדקו לעומקן טענות בדבר "הגנה עצמית" וגרסת הנאשם באשר לתקרית שהתרחשה בשירותי מועדון המלינה עובר לאירוע הדקירה, וציינה כי התקרית לה טוען הנאשם נבדקה ולצורך כך אף הפנתה לתמיהה שהובעה במהלך חקירת הנאשם כי אמר למנוח, מחוץ למועדון טרם דקירתו, "אתה זוכר אותי?" (עמ' 390 שור' 15-32 לפרו').

כמו כן העדה דחתה את טענת ב"כ הנאשם כי הדברים שבאו לידי ביטוי באימרתו שלפיהם "סובב אליו" את המנוח בטרם דקירתו למוות אינם מפי הנאשם, והדגישה כי בעת אמירת הדברים צפתה יחד עם הנאשם בסרטון האבטחה בו נראה הנאשם מסובב את המנוח, ובמעמד זה שאלה את הנאשם כיצד עובדה זו מתיישבת עם טענתו כי פחד מהמנוח (עמ' 369 שור' 4-7 לפרו').

פקד דורית גולדשטיין, ששימשה כראש צוות החקירה, דחתה את טענת ב"כ הנאשם כי לא נעשו מאמצים לחקור מי תקף את הנאשם במסעדת "פלמינגו" וטענה כי התיק "נפתח" מחדש, וחבריהם של הנאשם והמנוח הובאו לחקירה על מנת לחקור אותם על אשר ארע באותו אירוע.

כן נתפסו מסמכים רפואיים הקשורים לבדיקה ולטיפול בנאשם בבית החולים רמב"ם לאחר אותה תקרית אלימה במסעדת ה"פלמינגו", על מנת ללמוד ממנה האם מסר שם את גרסתו לקטטה, מאחר שנמנע מלהגיש תלונה למשטרה בעקבות אתה תקרית.

חוקרי המשטרה, **פקד ליאור הררי, רס"מ סאמר ספורי ורס"מ שי נמני**, ציינו כי בטרם גבו את אמרותיו של הנאשם, הוזהר כדן וכל שנכתב באמרות אלה, נרשם מפי הנאשם. בהתייחס לאמרה שגבה פקד הררי (ת/28), משנשאל בדבר העדר אזהרת הנאשם בתחילת גביית אמרתו זו, השיב כי חקירה זו הייתה המשך לחקירה קודמת בה נחקר הנאשם והוזהר כדן.

רס"מ נמני הבהיר בעדותו כי ניתנה לנאשם אפשרות מלאה להשיב לשאלות שהופנו אליו אבל הוא בחר לשמור על זכות השתיקה.

סיכום ביניים

המאשימה, אם כן, הפנתה לראיות על שהתרחש במסעדת ה"פלמינגו" ואשר שימש כרקע לאירוע האלים מחוץ למועדון "המלינה", לסרטוני מצלמות האבטחה עת יצאו המנוח והנאשם בעקבותיו ממועדון "המלינה", לחוות הדעת הפתולוגית, לראיות פורנזיות כמפורט לעיל ולעדויות עדי ראייה שנכחו בסמוך

לאירוע הדקירה.

ז. ראיות ההגנה:

במרכזן של ראיות ההגנה עמדו אימרותיו של הנאשם במשטרה ועדותו בבית המשפט.

הנאשם נחקר מספר פעמים. בשתי החקירות הראשונות ובחקירתו האחרונה שמר על זכות השתיקה (ת/57, ת/62, ת/92). בחקירתו השלישית הודה לראשונה כי דקר את המנוח ואחר מכן נערך עימו שחזור.

הנאשם הודה בביצוע הדקירה, אך חזר וטען כי עשה זאת בנסיבות המקיימות לטענתו טענת "הגנה עצמית". רק בשלב הסיכומים, כאמור, חזרה בה ההגנה מטענה זו.

גרסאות הנאשם לליל הדקירה אינן עקביות.

לעניין הקטטה בליל הסילבסטר מסר גרסאות שאינן שונות מהותית זו מזו וחזר וטען כי הותקף ע"י המנוח וחבריו וציין באמרותיו כי נותרו לו מאז צלקות פיזיות ונפשיות. בעדותו ניכר היה כי הוא משתדל להציג תמונה שלפיה זמן קצר לאחר אותה הקטטה נעלמו "משקעי" הקטטה, והוא חזר למסלול חייו הרגיל.

תחילה אסקור את אמרותיו של הנאשם בחקירותיו ולאחר מכן אפנה לעדותו בבית המשפט. הקטטה במסעדת "פלמינגו"

לאחר שבשתי חקירותיו הראשונות שמר כאמור על זכות השתיקה, בחקירתו השלישית פרץ הנאשם בבכי וגולל בפני החוקרים, את גרסתו להשתלשלות האירועים מושא כתב האישום. (ת/63).

לדבריו, נקרא ל"פלמינגו" על ידי חברו, אלכס, על מנת ליישב סכסוך שפרץ בין חבריו לבין המנוח וחבריו, מש"קפצו" עליו עשרים איש, בעטו בו והפילו אותו על עמוד ברזל שהיה מאחוריו. הוא נחבט בראשו ואיבד את ההכרה, ואף נאמר לו כי נדקר במקום.

הנאשם הדגיש את חלקו הדומיננטי של המנוח בתקיפתו וכשנשאל מי תקף אותו השיב "החברים של וובה ז"ל והוא גם הראשי שהשתתף במכות" (שם, שור' 15, שור' 24). ובהמשך: "הכל התחיל ממנו הוא הביא לי ולא לכס את המכות הראשונות" (שם, שור' 60).

בעדותו סיפר כי הבחין במנוח מכה באגרופיו את אלכס, ומשחש לכיוונם חבט בו המנוח באגרופו והפילו ארצה. לדבריו, איבד את הכרתו מספר פעמים במהלך אירוע זה ואף הופל על מוט ברזל. בהמשך חש כי הוכה בפניו, נגרר "כמו איזה סמרטוט על הכביש...אני כולי דם קרוע", כלשונו, עד אשר שב להכרתו באמבולנס. כתוצאה מחבלותיו נותר מרותק למיטתו במשך שבועיים.

הקטטה תוארה בחקירותיו כאירוע שהותיר בו צלקות עמוקות. באמרתו (ת/65), במהלכה שמר על זכות השתיקה, ביקש לדבר על דבר אחד - ה"טראומה" המלווה אותו מאז הקטטה במסעדת הפלמינגו:

"אני רוצה לדבר על האנשים האלו שתקפו אותי באירוע בסלבסטר וגרמו לי לטראומה נפשית ולנזקים גדולים היו המון אנשים, הפילו אותי על הראש, בעטו בי ודקרו אותי בזמן שהייתי בלי הכרה. מתוך זה התחלתי לחיות בפחד ושקעתי בדיכאון עמוק ואם הייתי פוגש אותם היו מציקים לי כן ובמלינה ולדימיר הוא זה שתקף אותי ראשון כמו שסיפרתי לך בשירותים הביא לי אגרוף הימם אותי יש לו אגרופים חזקים" (שם, שור' 11-14).

בחקירה מאוחרת יותר תיאר אף תחושות קשות יותר:

"מה שאני עברתי אז בסילבסטר אני לא מאחל לאף אחד. אני הרגשתי שאנסו אותי" (ת/58, שור' 10-13).

לדבריו, נחבל בקטטה באורח הקשה ביותר ופונה עם חבריו לבית החולים (ת/63, שור' 32). כן סיפר כי מאז האירוע ניתק את הקשר עם חבריו, פרביס אברמוב ואלכס סימונובסקי. הקשר עם אלכס נותק, לדבריו, כי הוא זה שקרא לו לבוא לפלמינגו באותו ערב.

בעדותו ניסה לשוות למשקעים שהותירה בו הקטטה אופי מינורי יותר. כך מסר כי לאחר חודשיים-שלושה המשיך בשגרת חייו הרגילה, יחד עם חשש שליווה אותו.

כשעומת עם דברי חברו אלכס, שלפיהם כתוצאה מהקטטה נפגע "כבודו" השיב: "אני לא יודע בכלל מאיפה הוא המציא את זה" (עמ' 491 שור' 12-13 לפרו').

בחקירתו הנגדית, כשעומת עם חומר החקירה ממנו עולה כי הקטטה פגעה בו "נפשית קשה" ניסה למזער את התחושות והשיב: "באותם רגעים כעסתי אבל זה היה רגעי וזה עבר לי" (עמ' 488, שור' 18).

ובמקום אחר, כשנשאל אם בזמן שראה את המנוח הוצף בתחושה של זעם, השיב "לא. זה משהו שעבר" (שם, שור' 30-32). כשעומת עם אמרתו בחקירתו לפיה חש כמי "שאנסו אותו", השיב: "אני חושב שהזמן עושה את שלו מרפא אותם" (עמ' 489 שור' 11 לפרו').

בירור פרטים אודות המנוח

בניגוד לעדות חברו אמיל, באמרותיו השונות ניסה הנאשם להציג מצג שלפיו לא ערך בירור מדוקדק בעניין זהות המנוח לאחר הקטטה.

בחקירתו טען כי ידע את שמו של המנוח לראשונה כשחוקריו הציגו בפניו את תמונתו (ת/63, עמ' 2, שור' 18-19). בחקירה אחרת, כשנשאל לגבי זהות האדם שמסר לו פרטים, מסר תשובות לא עקביות. תחילה טען כי בירר פרטים "אצל אלכס" (ת/58, שור' 81-82) ובהמשך החקירה השיב כי "אינו זוכר" (ת/58, עמ' 4, שור' 83-86).

כשנשאל האם לאחר הבירורים גילה את שמות האנשים שפגעו בו השיב בחיוב אך טען "זה היה בערפל כזה" (שם, עמ' 4, שור' 84) ובהמשך טען "ידעתי נראה לי רק על וובה" (שם, שם, שור' 85-86). כשנשאל האם נמסרו לו פרטים נוספים על המנוח כגון מקום מגוריו, מקומות שבהם נהג לבלות, השיב בשלילה אך בהמשך שינה גרסתו וטען כי ידע היכן המנוח מבלה מאחר שמי שמסר לו את שמו אמר לו שהמנוח מבלה "כל חודש בפלמנגו" (שם, שור' 96-99).

בחקירה מאוחרת יותר, כשנשאל מי האנשים שהשתתפו בקטטה ציין "וובה ואלכס" והודה לראשונה כי פנה למאבטחים במסעדה לברר מי הם (ת/82, שור' 74 - 85).

כשנשאל בבית המשפט מתי חיפש את זהות המנוח ולמה השיב: "ברגע שזה קורה... אתה מתעניין לדעת מי עשה לך את הלינץ' אבל זה הכול היה רגעי... ומשם זה נעלם איכשהו" (עמ' 418 שור' 12-20 לפרו').

בתשובה לשאלה בחקירתו "אם לא היה קורה האירוע בפלמנגו, וובה לא היה נדקר?" השיב "לא". (ת/63, שור' 77-78). עם זאת, באותה חקירה מסר כי זיהה את המנוח הולך ברחוב, עם אדם נוסף, ולו היה רוצה לפגוע בו היה עושה זאת כבר אז (ת/63, שור' 104-105).

גם בעדותו חזר הנאשם וטען כי כשנקרתה בדרכו כביכול "שעת כושר", לא יזם כל פעולה באשר למנוח. וכך לדבריו: "הוא הלך בדיוק קרוב למועדונים אז ראיתי אותו הולך עם מישהו הוא היה מטר מהגלגלים שלי עכשיו אם הייתי רוצה לדרוס אותו מספיק שהייתי מסובב את ההגה והייתי דורס אותו" (עמ' 418 שור' 30 ; עמ' 419 שור' 1-2 לפרו').

באמרותיו השונות הכחיש כי דיבר עם חברו, אמיל, על רצונו לנקום במעורבים. לטענתו בירור הפרטים נעשה לצורך הגשת תלונה. מנגד, כשנשאל מדוע לא הגיש תלונה השיב כי זו כבר הוגשה.

בעדותו טען כי אלכס, חברו, הגיש תלונה במשטרה, ואילו הוא בחר שלא לעשות כן כי סבר שהגשת התלונה עלולה לסבך אותו. לדבריו, לא ידע שעל כל אחד מהמעורבים להגיש תלונה.

הסכין

מאמרות הנאשם עולה כי הסכין נרכשה על-ידו כמספר חודשים לפני דקירת המנוח למוות, וכי רכש אותה ללא קשר לקטטה, ואם היה רוצה להמית את המנוח היה משתמש באקדח. עם זאת לא הסתיר את העובדה כי רכישתה נעשתה על רקע של מה שכינה "פחד" כלשהו.

בחקירתו הכחיש כי הסכין נרכשה במטרה לדקור את המנוח: "אני לא חיפשתי סכין כדי לרצוח לסכין יש מליון ואחד שימושים ואם הייתי רוצה לרצוח הייתי משתמש באקדח" (ת/63, שור' 305-306, ת/82, עמ' 6, שור' 183-184) ובמקום אחר: "בשביל לקלף תפוח, כי אין לנו בעבודה סכין" (ת/82, עמ' 6, שור' 185-186).

באשר למניע להחזקת הסכין השיב: "יכול להיות מתוך פחד כנראה בגלל מה שקרה לי" (ת/63, שור' 301).

בעדותו טען כי אין סיבה אחת בלבד לרכישת הסכין וכי היו סיבות רבות, בכלל זה "כי פחדתי" כמו גם "שימושים בעבודה".

גרסאותיו של הנאשם באשר למקום בו הוחזקה על ידו הסכין משתנות ומגוונות: על גופו, במכנסיו או במכוניתו.

בחקירה מסר כי הסכין הייתה בביתו והוא לקח אותה איתו, בכלל זה פעמיים למועדון "המלינה", "בכיסו"

ובמקום אחר טען "בתא המטען ברכבו".

בהודעה מאוחרת יותר (ת/82), כשנשאל אם הוא בדרך כלל מסתובב עם סכין בכיס, השיב: "כן, היא תמיד שמה.. היא אצלי במכנס עבודה ואז העברתי אותה לגיינס" (שם, שור' 41-38).

בעדותו טען כי מאז שרכש את הסכין "היה בתוך האוטו מאחורה" (עמ' 479 שור' 4 לפרו') והוסיף "מאחורה בתוך הגיינס של העבודה" (שם, שור' 6) ובהמשך: "שהייתי בא לעבודה הייתי שם כאילו הייתי שם אותה עלי" (שם, שור' 9).

בחקירה הראשונה בה הודה, הכחיש הנאשם כי הייתה ברשותו סכין. לדבריו, הבחין בסכין בידיו של המנוח בשעה שנאבקו ושלף אותו מידיו. רק לאחר שהחוקר ביקש ממנו כי ידגים עליו כיצד משך אתהסכין מידיו של המנוח, הודה הנאשם כי הסכין הייתה שלו (ת/63, עמ' 8, שור' 230-229).

את סיבת הגעתו למועדון "המלינה" עם סכין, נימק בפחד "אחרי מה שקרה לי" (ת/63, עמ' 8, שור' 245-248). בהמשך טען כי "גילה" את הסכין במכנסי הגיינס שלו רק כשהחלו בנסיעה ברכב חברו בנדטו (ת/63, שור' 285). כשנשאל איך הגיעה הסכין לכיס אם היא הייתה ברכב השיב: "לא זוכר" (שם, עמ' 9, שור' 291-290).

בעדותו טען כי לא תכנן לשאת עמו את הסכין למועדון. הסכין, לגרסתו, הייתה במכנסי הגיינס שלבש למועדון והוא לא בדק את המכנסיים בביתו (עמ' 419 שור' 25-22 לפרו').

לדבריו, נוכח לדעת כי הסכין ברשותו רק כאשר היה במועדון, אולם משהטיחה בו ב"כ המאשימה כי ידע על הסכין כבר בעת נסיעתו למועדון, חזר בו והסכים עימה אך טען כי לא נכנס "במודע" עם הסכין למועדון.

י"אמר, כי גרסת הנאשם לגבי מיקומה של הסכין במכנסיו השתנתה לא אחת (כיס "קדמי" או "אחורי"). מכל מקום, לדבריו היא תמיד הייתה במכנס העבודה "ואז העברתי אותה לגיינס", ומשנדרש לענות מתי העביר אותה לגיינס, השיב כי "אינו זוכר".

בתשובה להטחת חוקרת המשטרה בדבר השארת מפתחותיו וארנקו ברכב חברו עובר לכניסה למועדון "המלינה", בעוד אינו שוכח לקחת עימו את הסכין, כי ידע שהמנוח נוהג לבלות במקום וכי יש סיכוי

שיפגוש בו ויוכל לפגוע בו, השיב: "אני אמרתי לך אני פחדתי והגנתי על עצמי ויצא מה שיצא" (שם, עמ' 5, שור' 146-149).

גרסת הנאשם לשלב שליפת הסכין אינה עקבית ומשתנה.

בחקירותיו, לאחר שעומת עם סרטון האבטחה, מסר גרסה לפיה כבר בעת שיצא מהמועדון, החזיק בידו הימנית את הסכין, וכך לדבריו: "אני הבאתי לו אגרוף... הסכין כבר הייתה ביד שלי, ביד ימין ואז דקרתי אותו" (ת/63, עמ' 10 שור', 337-338). כשנשאל באיזה שלב בדיוק הוציא את הסכין מהכיס השיב: "נראה לי בשלב שהגעתי אליו" (שם, שור' 341).

בהמשך, כשעומת עם סרטון האבטחה, ונשאל מה החזיק בידו הימנית בצמוד לגוף, השיב: "כנראה את הסכין" (ת/63, שור' 342-345) וכשהוטח בו כי שליפת הסכין, אם כך, הייתה "הרבה לפני הדקירה", השיב: "נגיד שסגרתי אגרוף. אני לא זוכר..." (שם, שור' 346-348). בהמשך כשנשאל האם בשלב האגרופים הסכין הייתה אצלו כבר ביד השיב: "לא זוכר" (שם, שור' 351-352).

בעדותו טען כי שלף את הסכין רק לאחר שהמנוח החל לתקוף אותו. ואולם, כשעומת עם הנצפה בסרטון מצלמות האבטחה שלפיו במהלך ההליכה אחרי המנוח ידו הימנית צמודה לגופו, טען כי החזיק ביד זו את הפלאפון, ושלל את האפשרות כי יצא עם הסכין, מאחר שבכניסה עומדים שלושה מאבטחים כך שלא יתכן, לדבריו, שיצא עם הסכין (עמ' 465 שור' 13 לפרו'), אולם לשאלת ב"כ המאשימה מה עשה עם הפלאפון השיב: "אני כבר לא זוכר" ובהמשך "או שהעברתי אותו ליד השנייה והכנסתי לכיס".

באת כח המאשימה הציגה את הסכין הסגורה ואת הקושי הניכר לפתוח את הלהב שלה. הנאשם הכחיש זאת במהלך עדותו. הוא הדגים לבית המשפט את פתיחת הסכין - אולר תנועת ניעור כלפי מטה, ובלשונו ב"יד אחת" ו"בתנועה אחת" ובהמשך: "אם את מחזיקה את התפס ואת עושה חזק את יכולה לפתוח אותו" (עמ' 443 שור' 21 לפרו').

אציין כי לאחר פתיחת הלהב, לאחר לחיצה על האביזר שכונה על ידי הנאשם "תפס", הופכת סכין זו שהינה סכין מתקפלת לסכין שלהבה קבוע. ניתן לקפל שוב את להב הסכין רק לאחר לחיצה על אותו "תפס" (עמ' 443 עד 444 לפרו').

השתלשלות האירועים במועדון "המלינה"

באמרתו במשטרה (ת/63) מסר הנאשם כי חברו, בנדטו, אסף אותו מבית אמו לביתו ברחוב יפו, שם לבש חולצה לבנה, מכופתרת, בעלת שרוול קצר, מכנסי ג'ינס שחורים ונעל נעליים שחורות.

לאחר שעברו בידוק בכניסה למועדון, נכנסו אליו ועלו לקומת ה - VIP, בשל ריבוי הנוכחים, תוך שבשלב זה אינו יודע לדבריו שהמנוח נמצא במועדון.

באמרתו השונות טען הנאשם כי התרחשה תקרית בינו לבין המנוח בשירותי המועדון (עוד קודם לאירוע הדקירה מחוץ למועדון). אמרתו באשר לתקרית זו רצופה סתירות ואי בהירות.

באמרתו (ת/63), בה הודה, התקשה למסור פרטים מדויקים על מיקומה של תקרית זו:

"אני לא זוכר אם זה היה בתוך השירותים אני זוכר שהיה במסדרון בין לבין שמוביל בין השירותים למסדרון ואז הוא הסתובב אלי עם הפנים שאלתי אותו אתה זוכר אותי? ואז ישר היה מכה אולי היה עוד מילים אבל אני לא זוכר, הוא נתן לי כנראה אגרוף לפנים ולא איבדתי הכרה אבל יצאתי כאילו לא הייתי בפוקוס לכמה שניות אני לא נפלתי..." (שם, שור' 166 - 159).

בשתי אמרות נוספות חזר הנאשם וטען כי המנוח היה זה שתקף אותו ראשון במועדון (ת/65; ת/58). גם מגרסאותיו אלה לא עלה בבירור היכן בוצעה התקיפה. באמרה אחת טען כי התקיפה ארעה בשירותים (ת/65, עמ' 2, שור' 14) ובאמרה אחרת טען כי התקרית ארעה "כשירדנו קצת באזור השירותים" (ת/58, עמ' 3, שור' 50).

כשנשאל האם היו עדים לאירוע בשירותי המועדון, השיב: "אני לא יודע יכול להיות שמישהו ראה" (ת/63, עמ' 6, שור' 167-168) ובהמשך: "יכול להיות לא שמתי לב" (שם, שור' 177-178) ובאמרה אחרת: "אני ראיתי רק את התמונה הצדדית. לא יודע כמה היו" (ת/58, עמ' 3, שור' 52-53).

כשנשאל מדוע הלך אחרי המנוח לשירותים, השיב: "אני לא יודע כי הייתי דפוק..." (ת/63, שור' 181-183). כשהתבקש להעריך את הזמן שעבר מרגע קבלת האגרוף עד הדקירה התקשה להעריך וטען "לא יכול להגיד. לא יודע" (ת/82, שם, שור' 55-56).

בעדותו סיפר כי במהלך הערב, חש שמישהו מסתכל עליו מהצד, "עוד מעט נושך אותי", ואז "נתקע" בו "עם הכתף", נעמד, מסתכל עליו ומסמן לו בראשו "כאילו בוא הצידה".

בשלב זה לדבריו הלך אחריו, ואת שהתרחש לגירסתו תיאר כדלקמן:

"הלכתי אחריו נכנסנו לשירותים הוא נכנס לשירותים סורק את החדר כאילו נכנס כזה לכול השירותים בודק את כל החדר חוזר אליי ואני רואה את בובה דורנוב" (עמ' 421 שור' 4-10 לפרו').

לדבריו, במעמד זה שאל את המנוח אם הוא זוכר אותו ובתגובה המנוח חבט בו באגרופו ויצא. את תחושתו בעקבות המכה תיאר כך: "הלכתי כזה אחורה והכול נהיה לי שחור" (עמ' 422 שור' 2-7 ובעמ' 471, שור' 3-7 לפרו').

גרסה זו, שלפיה סרק המנוח את שירותי המועדון, הועלתה לראשונה בעדותו של הנאשם בבית המשפט. כשנשאל ע"י ב"כ המאשימה מדוע בחקירותיו לא זכר האם התקרית ארעה בשירותים או בסמוך למקום, השיב: "אני אמרתי לך לא בטוח זה השירותים או ה-, כאילו הפרוזדור הזה של השירותים. אבל בגלל שאת כבר מדברת על השירותים אני זרמתי איתך" (עמ' 472 שור' 5-8 לפרו'), ובמקום אחר: "הייתי מבולבל... יכול להיות שהיו לי פה פאשלות..." (עמ' 473 שור' 10-13 לפרו').

בהמשך, כשעומת עם גרסתו של העד, יעקב ניקיטין, שלפיה ראה את המנוח יוצא בגפו מהשירותים, העלה גרסה חדשה שלפיה בזמן שהמנוח יצא הוא נשאר "בתוך השירותים" או "בתוך הפרוזדור" להתאושש (עמ' 472 שור' 26-30 לפרו'). בהמשך טען כי הניח שהתקרית ארעה בשירותים מאחר שאחד העדים העיד כי ראה את המנוח יוצא מהשירותים (עמ' 473 שור' 1-2 לפרו').

כשנשאל ע"י ב"כ המאשימה מה עשה בכל פרק הזמן שבו, לדבריו חבריו, הלך "לעשות סיבוב במועדון", השיב תחילה "אני לא זוכר" ואחר כך טען כי רכש שתייה וחזר בחזרה. בהמשך טען כי כלל לא אמר זאת לחבריו.

בחקירותיו מסר כי הבחין במנוח במועדון עם חברים, וכעשרים דקות לפני האירוע החברים יצאו והמנוח נותר לבדו (ת/82, עמ' 7, שור' 215-220). בעדותו טען כי המנוח שהה במועדון ללא חברים (עמ' 486 שור' 23 לפרו'). כשעומת בעדותו עם חקירתו טען כי התבלבל בחקירה. בהמשך טען "החוקרת נראה לי התבלבלה" (עמ' 486, שור' 25-32).

היציאה אחרי המנוח ממועדון "המלינה"

לגרסת הנאשם, לאחר התקרית בשירותים יצאו הוא והמנוח מחוץ למועדון "המלינה".

כשנשאל בחקירתו מדוע לא קרא לחבריו לאחר שלטענתו חבט בו המנוח באגרופו אלא הלך אחריו "לקבל שוב מכות" השיב: "זה היה נראה לי הגיוני באותו זמן" (ת/82, עמ' 5, שור' 132-135), "הוא עשה לי מין סימן עם הראש (החשוד מדגים - תנועה עם הראש הצידה) ומזה הבנתי שהוא רוצה שאני ארד למטה" (ת/82, עמ' 7, שור' 224-226) ובהמשך: "למה שאני אפנה אליהם, אני ישר ירדתי אחריו" (שם, עמ' 8, שור' 229-230).

לשאלה מדוע לא פנה למאבטחים, השיב: "עד שאני אגיע למאבטח זה ייקח זמן" (ת/82, עמ' 5, שור' 141-142).

בעדותו הציג גרסה לפיה יצא מהמועדון אחרי המנוח כדי לדבר איתו ולהסביר לו שהוא אינו אשם בקטטה שפרצה בפלמינגו. משהטיחה בו ב"כ המאשימה כיצד יתכן שאדם שטוען שהוכה באגרופ הולך לדבר עם המכה? השיב תשובה תמוהה, שלפיה הוא מעדיף לקבל אגרופ נוסף מאשר לחוות תגרה דומה לזו של ליל הסילבסטר (עמ' 467 שור' 14-16 לפרו').

הדקירה

בחקירתו השלישית, כאמור, הדגים הנאשם לחוקריו את אופן דקירת המנוח (בסרטון המתעד זאת נראה הנאשם כשהוא מבצע מספר תנועות לכיוון בטנו של החוקר כשה עומד - ת/63א'). בהמשך, ביקש הנאשם מהחוקר שעמד מולו להתכופף, והדגים תנועה אופקית עם ידו לכיוון החזה של החוקר, כשלדבריו, המנוח ניסה להתחמק מהאגרופ והתכופף.

את רצף האירועים מחוץ למועדון תיאר:

"הוא הלך ואני הולך אחריו, הגענו עד מרחק לא רחוק משהו פחות ממטר... אני אמרתי לו משהו ה" או משהו כזה ואז הוא הסתובב אלי... אני זוכר אגרופ משהו, נראה לי אני הבאתי לו והתחלנו להתקוטט, תבין שרע לי כל כך שאני לא מצליח לדבר ולא מצליח לבכות ולא לעשות שום דבר. אחרי שאני נתתי לו את האגרופ אנחנו מתחילים להתקוטט ולמשוך אחד את השני" (ת/63, עמ' 7, שור' 222 - 228, ושם, שור' 334-445).

בהמשך:

"אני הבאתי לו אגרוף אני לא יכול להגיד לך בדיוק את הפרטים כי במצב כזה אתה לא הכי זוכר, הסכין כבר הייתה ביד שלי, ביד ימין ואז דקרתי אותו נסיתי בגוף למטה ברגליים ואז הוא התכופף והדקירה היתה באזור כנראה הלב אני זוכר שהוא מאוד מאוד התכופף ואז ברחתי" (שם, שור' 339-337).

במהלך הדקירה, לדבריו, נגרמו לו "כנראה מהסכין" שני חתכים בכף ימין (ת/63, שור' 410-403).

בחקירתו זו הביע חרטה על הדקירה: "זה לא הדרך שאמא שלי לימדה אותי וזה לא הדרך שלי אם אפשר היה למות מבושה אז כנראה כבר הייתי מת שאלוהים יעזור לי וזהו" (ת/63, שור' 431 - 433).

באמרה הנוספת (ת/64) שנגבתה ממנו באותו היום, ולאחר שהוצג בפניו סרטון המתעד את הדקירה, פרץ שוב בבכי והודה כי הוא מזהה עצמו דוקר את המנוח. כשהטיח בו החוקר כי בסרט רואים כי לאחר שהמנוח מסתובב אליו הוא דוקר אותו ולאחר מכן מנסה לדקור אותו שוב אך המנוח מתכופף והוא "מפספס אותו", וכשהמנוח מתרומם הוא דוקר אותו שוב ומיד בורח, ביקש לפגוש את עורך דינו (שם, עמ' 2).

הטענה ל"הגנה עצמית" חזרה בחקירותיו כמו גם הטענה כי לא התכוון להרוג את המנוח. כשעומת עם סרטון האבטחה ממנו עולה כי דווקא הוא זה שיצא בהליכה נחושה אחרי המנוח, ולא נראה כי הוא "לא היה מפוקס", טען כי הייתה זו "הגנה עצמית".

כשנשאל מדוע לאחר שדקר בחזה, גם אם לא התכוון, לא הגיש עזרה למנוח, השיב: "לא ראיתי שהוא נדקר באזור החזה, תרשום הגנה עצמית..." (ת/58, שור' 77-71, וכן עמ' 7, שור' 211-210).

במענה לשאלת החוקר האם לא יותר הגיוני לברוח אם הוא רוצה להגן על עצמו, השיב: "לא התכוונתי להרוג אותו, זה היה ספונטני, רציתי לדבר איתו" (ת/82, שור' 114-112).

בחקירתו זו טען לראשונה כי כשסובב אליו את המנוח בתקרית מחוץ למועדון, אמר למנוח "אתה זוכר אותי" (שם, שור' 116-115). כשנשאל כיצד מתיישבת תשובתו זו עם גרסתו, שלפיה כבר בשרותי המועדון שאל את המנוח שאלה דומה, השיב: "אני פחדתי והגנתי על עצמי" (ת/82, עמ' 5, שור' 120-117).

במענה לשאלה מדוע לא דקר אותו מאחור כדי לנטרל את הפחד, השיב: "כי מאחורה אפשר יותר לפגוע" (שם, שור' 150-152).

בעדותו מסר גרסה אחרת שלפיה נתן למנוח מכה בכתפו, ומשזה הסתובב החל המנוח לחבוט בו באגרופיו, ובעקבות כך דקר אותו. בשל חשיבות הדברים אביאם בשם אומרם:

"ירדתי למטה, ירדתי ירדתי אני רואה שהוא כאילו הולך... הלכתי אני רואה שבאיזה שהוא שלב הוא נעצר, באתי אליו פניתי אליו הוא הסתובב אליי, כאילו עשיתי לו אה הוא הסתובב אליי אז התחיל עוד פעם אגרופים תוך כדי שהתחילו אגרופים הייתה דקירה... תוך כדי האגרופים הייתה הדקירה עכשיו כשהייתה הדקירה הוא התכופף, תוך שהוא מנופף עם הידיים למטה וזה נכנס לו כמו שהבנתי באזור החזה... לא חשבתי כלום זה היה הכול מאינסטינקט...התכוונתי לדבר איתו" (עמ' 422 שור' 15-30 לפרו').

"גם המכה עצמה וגם שהוא התכופף זה יצר לחץ כאילו יצר סוג של קונטקט כזה והדקירה יצאה חזקה... ואחרי זה התאבקנו הוא משך אותי בחולצה אני משכתי אותו ואני ברחתי" (עמ' 423 שור', 1-14 לפרו').

האירוע מתואר על ידי הנאשם כ"רגעי ופתאומי" וטען כי לא הבחין בדם וכלשונו "הכל היה רגיל".

מאחר שהנאשם התייחס בעדותו לדקירה אחת בלבד, נשאל על כך והשיב: "החזה זה היה הדקירה הראשונה הכתף זה כאילו מה שהוא היה כאילו בדרך כאילו זה עבר מחזה לכתף" (עמ' 431 שור' 5-25 ובעמ' 432 שור' 2-3 לפרו').

ובהמשך הבהיר: "הייתה רק דקירה אחת שבגלל שהתכופף זה עלה לו למעלה" (עמ' 432, שור' 6).

משהנאשם עומת עם הדגמת הדקירה שביצע בחקירתו, שלפיה לטענתו ב"כ המאשימה ביצע מספר פעמים בידו תנועות אופקיות לכיוון מרכז הגוף, חזר על גרסתו לפיה דקר פעם אחת לכיוון פלג גופו התחתון של הנאשם.

לגרסת הנאשם בעדותו, דקירת המנוח בחזהו נבעה מכך שהמנוח התכופף, ודקירתו בחזהו לא היתה בכוונת מכוון, אלא כיוון לדבריו לפגוע ב"בטן תחתונה, רגל" (עמ' 470 שור' 2-3 לפרו').

משהטיחה באת כח המאשימה בנאשם כי התכוון לבצע, "התנקשות מהירה", כהגדרתה, ולהימלט

מהמקום, השיב כי לא התכוון לדקור את המנוח וכל רצונו היה להדפו ולו היה רוצה לפגוע בו היה, מנצל את ההזדמנות שנקרתה לו בעבר.

לאחר הדקירות נמלט הנאשם מהזירה ומסר כי זרק את החולצה לפח ואת הסכין באזור הזירה, מטעמים של "לחץ", "פחד" ו"בהלה" ומשנשאל האם חולצתו הייתה נקייה השיב: "לא זוכר, לא שמתי לב" ולסיבת הורדת החולצה השיב: "לא יודע, נלחצתי" (שם, שור' 185-187). כך גם לפשר בריחתו, השיב "לא יודע נבהלתי" (עמ' 426 שור' 25-26 לפרו').

עוד השיב הנאשם כי לא תכנן את דקירת המנוח וטען כי אם היה בכוונתו לעשות כן, אזי היה דוקר אותו בשירותים והוסיף כי כלל לא תכנן להגיע באותו ערב למועדון.

על מותו של המנוח נודע לו, לדבריו, רק ביום למחרת האירוע, עת נפגש עם אימו, והכחיש כי הדבר נודע לו עוד קודם לכן, במסרון שקיבל מחברו בנדטו, שהתייחס לדקירת אדם בליבו. רק לאחר שנאמר לו כי שוטר ראה את ההודעה בטלפון הנייד, חזר בו מהכחשתו.

לאחר דקירת המנוח, סיפר כי חייו נמשכו כסדרם. יום לאחר הרצח חזר לעבודה ולאחר שבוע-שבועיים המשיך להתאמן בחדר הכושר והחל ללמוד ולגשת למבחנים.

ח. ראיות נוספות מטעם ההגנה:

מטעם ההגנה הוגשו מספר אמרות של עדים שהיו נוכחים בשני האירועים מושא כתב האישום ומסמכים נוספים.

איתמר ניימן היה עד לאירוע הדקירה מחוץ למועדון יחד עם שניים מחבריו. את שראה תיאר בהודעה שנגבתה (נ/2):

"לפתע הסתכלתי וראיתי שני בחורים עומדים אחד מול השני כאילו הם עומדים ללכת מכות... ואז ראיתי את אחד הבחורים שהתברר לאחר מכן שקוראים לו וובה, הודף את הבחור שעמד מולו, עשה תנועות של אגרופים, פעם או פעמיים ואז אותו בחור שעמד מול וובה התחיל לרוץ לכיוון הצייד פוסט הוא רץ בכביש שירות ממש במהירות".

לדבריו, בשלב זה, החל המנוח חוזר לכיוון המועדון בהליכה לא יציבה, עד שהגיע למונית, נפל עם הראש

על חלקה הקדמי תוך שהוא מאבד שווי משקל, שכב במקום מספר שניות, קם והלך לכיוון המועדון, נעמד והרים את החולצה "יצא לו כמות אדירה של דם ואז הוא נפל אחורה".

בעדותו בפנינו ציין כי הוא מרכיב משקפיים בנהיגה ובבית, בטווח רחוק הוא "רואה מטושטש" ובליל האירוע לא הרכיב משקפיים (עמ' 95 שור' 3-8, עמ' 90 שור' 25 לפרו').

בבית המשפט חזר על גרסתו במשטרה ובשל חשיבות הדברים אביא אותם בשם אומרם:

"עמד בחור 20-25 מ' קדימה, היה מצב שהוא הולך עם הבחור השני מכות, ראיתי בחור שניסה לריב מכות, ראיתי הדיפה של בחור, והשני ברח" (עמ' 90 שור' 25-27 לפרו').

"המנוח מנסה לחבוט, כמו בוקס כזה... חבטה עם הידיים שניים או שלוש פעמים (העד מדגים תנועה של בוקס) ואז, המנוח מסתובב, הולך לכיוון המועדון לבקש עזרה, והבנאדם חוזר חזרה לכיוון המועדון בתנועות של התנדנדות מצד לצד" (עמ' 91 שורי 13-17 לפרו').

בהתייחס לתגרה, הבהיר, בחקירתו הנגדית:

"אני לא יודע בדיוק מי התחיל את הריב. אני יוצא מהמועדון וקולט תמונה של ולדימיר מנסה להדוף את הבחור השני והבחור השני בורח" (עמ' 98 שורי 14-15 לפרו').

מקסים דיקטוביץ, חברו של המנוח, שבילה יחד עימו בליל הסילבסטר במסעדה, סיפר באמרתו (נ/9) כי בעת שירדו מהמסעדה למטה פרץ עימות בין שתי הקבוצות, ובלשונו, "הלכנו מכות עם אותם חברה מהשולחן" ומשנשאל האם המנוח השתתף בקטטה השיב כי אינו זוכר.

בעדותו בבית המשפט טען כי הוא וחבריו היו אלה שהותקפו וכי הגן על עצמו, ומכל מקום לא היתה לו כוונה להכות אף אחד.

אלכסיי גורביץ, עוזר ברמן ב"מלינה", ששהה בזמן הדקירה מחוץ למועדון, נחקר במשטרה למחרת האירוע וסיפר כי בשעה שעשה דרכו חזרה למועדון, הבחין בהתרחשות הבאה:

"ראיתי שני אנשים שלוש אנשים רבים ביחד הכוונה שני אנשי שמכים בחור אחד, כל זה קרה ברחבה של שווארמה חזן... ראיתי את שני התוקפים ושמתי לב לבחור שלבש חולצה לבנה, ראיתי אותו כי הוא בלט והוא נתן אגרופים לבחור אחר, ואז ראיתי מגיע לכיוון הכניסה למועדון בחור לבש חולצה מכופתרת,

משובצת, מרחוק ראיתי שהוא מתנדנד חשבתי שהוא שיכור ואז... ראיתי את הבגדים שלו מלאות בדם, ואז מול המועדון... ראיתי את הבחור שקיבל מכות נופל על מונית" (נ/8, הודעה מיום 1.10.12, שורי 13-20).

ובהמשך:

"אני ראיתי אגרופים מרחוק כאילו אחד לא פגע בשני ואז ראיתי את הבחור שהתמוטט לאחר מכן מכסה את הפנים שלו כאילו מתגונן" (שם, שורי 46-47).

בעדותו חזר על גרסתו, שלפיה בעת שחזר למועדון הבחין בשני אנשים, האחד נמוך והשני גבוה, בעל שיער ארוך ולבוש חולצה לבנה, מכים אדם שלישי ונראה היה כי האדם השלישי מנסה להגן על עצמו. וכך תיאר את התקיפה:

"פשוט מרביצים, כאילו רואים אגרופים... לאיזה בחור. לא רואים גם. אבל נותנים לבחור כזה יחסית יותר נמוך מהם והוא כאילו מגן על עצמו עם הידיים כאילו מנסה איך שהוא... על למעלה, הוא הרים את הידיים כאילו להגן על הפנים שלו" (עמ' 331 שורי 1-7 לפרו').

ובהמשך :

"הגיעו שני אנשים לבחור. הם כבר עמדו שמה. ואחד מכה. רואים שהוא מניף אגרופים. לא רואים שהוא באמת פוגע. אני גם אמרתי את זה, לא רואים שהוא פוגע בבן אדם. אבל הוא מניף עליו אגרופים. והשני מגן" (עמ' 338 שורי 26-28 לפרו').

משנדרש ללבושו של הבחור שהיכה ציין, כי היתה לו "חולצה לבנה ארוכה".

לאחר הקטטה, מסר, המנוח חזר לכיוון המועדון "מתנדנד", עד שהתמוטט (עמ' 331 שורי 9-29 לפרו').

ט. דיון והכרעה:

אין חולק כי המנוח מצא את מותו מדקירת הנאשם באמצעות סכין מתקפלת.

הסוגייה להכרעה במקרה דנן הינה, האם הנאשם החליט בכוונה תחילה לדקור את המנוח למוות, זאת

לאחר שחשד בו כי היווה את "הרוח החיה" באירוע הכאתו במסעדת הפלמינגו 9 חודשים קודם לכן. לשם כך נטען, הנאשם בדק פרטים על זהות המנוח, רכש סכין והמית את המנוח בכוונה תחילה לאחר שהחליט להמיתו וכאמור הכין עצמו לכך, וזאת מבלי שהמנוח התגרה בו קודם לכן.

לגרסת הנאשם, כלל לא התכוון לדקור את המנוח "בחלקים בהם נדקר, אלא בחלקים נמוכים בגופו", כלשון באת כוחו בתשובה לכתב האישום. עוד נטען, כי היה זה המנוח אשר "התכופף" וכתוצאה מכך, "קרה מה שקרה" כהגדרתה.

זאת ועוד, לטענת הנאשם עובר לאירוע דקירת המנוח הותקף על ידי זה האחרון בשירותי המועדון או בסמוך לשם ואף נתבקש על ידי המנוח לצאת עימו מהמועדון, שם הותקף על ידו בשנית "וכדי להגן על עצמו דקר את המנוח".

ההגנה, נסוגה בה מהטענה ל"הגנה עצמית" בסיכומיה, כפי שפורט לעיל.

לגישת המאשימה, הנאשם דקר את המנוח בסכין בכוונה לגרום למותו, וכי בנסיבות העניין התקיימו בנאשם כל יסודות עבירת הרצח המיוחסת לו (היסוד העובדתי והיסוד הנפשי - קרי יסוד הכוונה תחילה). עוד טענה באת כח המאשימה כי לנאשם היה מניע לרצוח את המנוח לאחר התקרית האלימה בפלמינגו, הפגיעה הפיזית בו וב"כבודו", כעולה מהתבטאויותיו במהלך חקירתו והתבטאויותיו בפני חבריו.

אני קובע כבר עתה, כי אין כל ממש בטענת הנאשם כי בטרם דקירת המנוח למוות, התרחש אירוע אלים בין השניים בשירותי המועדון או בסמוך, אשר לאחריו היה זה המנוח שיזם את יציאתם המשותפת אל מחוץ למועדון.

כך גם אני דוחה את טענת ההגנה כי בטרם דקירת המנוח למוות התרחשה למעשה "קטטה" בין המנוח והנאשם שבמהלכה נדקר המנוח.

הראיות שבאו בפנינו הן חד משמעיות ולפיהן, היה זה הנאשם שעקב אחר המנוח ביציאתו ממועדון "המלינה", הלך בנחישות רבה בעקבותיו ובעוד המנוח עם גבו אליו, סובב אותו הנאשם אל מולו ובמהירות רבה, בעוצמה רבה, בנחרצות ובנחישות כיוון את הסכין אל ליבו של המנוח, ומשכך, יכול היה לחזות את תוצאת מעשיו ואף חפץ בהגשמת תוצאה זו.

המנוח נדקר פעם נוספת על ידי הנאשם, ובעודו מופתע לנוכח הדקירות בגופו, ניסה להדוף את הנאשם מעל פניו אשר מיד אחר כך נמלט מהמקום והמנוח הספיק להלך מרחק קצר תוך שהוא מדמם, עד אשר התמוטט ומאמצי ההחייאה שנעשו בו, היו ללא הועיל.

יצוין כי בתחילת חקירתו טען הנאשם כי היה זה המנוח שאחז בסכין ובא לדוקרו, ואילו הוא, נטל אותה מידי עובר לדקירתו למוות. גרסה ממנה נסוג לאחר זמן קצר במהלך חקירתו.

משכך, אפנה תחילה לבחון את המסגרת הנורמטיבית לעבירת הרצח, תוך בחינת הראיות שבאו בפנינו בעניינו של הנאשם.

היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח:

סעיף 300(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מגדיר עבירת רצח כדלקמן:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד: (2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם";

היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, אם כן, הינו "כוונה תחילה". סעיף 301 לחוק הנ"ל קובע כי:

"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

יוצא איפוא כי היסוד הנפשי, "**בכוונה תחילה**", מורכב משלושה יסודות משנה - יסוד **ההחלטה להמית**, **העדר קנטור** ויסוד **ההכנה** (ר' למשל, ע"פ 3071/01 מאירוב נ' מדינת ישראל, תק - על 2006(4) 1609).

רכיבים אלה נועדו להוציא מגדרי עבירת הרצח מקרים שבהם מעשה ההמתה נבע מהחלטה רגעית שמקורה בסערת רוחו של הנאשם, שפגעה ביכולת השליטה העצמית עד כדי קושי להעריך את התוצאה האפשרית של מעשיו (ר' ע"פ 5413/97 זורבליוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 541).

כפי שנראה להלן, מתקיימים כל הרכיבים האלה בנאשם.

החלטת הנאשם להמית את המנוח

הלכה היא, מלפני בית המשפט, כי החלטה להמית כוללת שני מרכיבים: חזות התוצאה הקטלנית או צפייתה על ידי הנאשם ורצונו בהתקיימותה (ר' ע"פ 410/85 **בן שימול נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 760, 757 (1986), ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 4.9.2007) בפסקה 11).

אף שמרכיבים אלו מתייחסים למתרחש בצפונות ליבו של אדם, ניתן להסיק את התקיימותם מחומר הראיות ונסיבות העניין.

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ 419/68:

"באין אפשרות לגלות תהליך שבנפש האדם באמצעות מכונת רנטגן המאירה צפונותיו בשעת מעשה, חובתו של בית-המשפט היא להסיק את המסקנה לפי מיטב יכולתו מחומר הראיות החיצוניות שבאו לפניו" (**מדינת ישראל נ' רפאל**, פ"ד כב(2) 756, 749 (1968)).

בפרט, עשויה התנהגות הנאשם ללמד על החלטה להמית, אם הלה נוקט בדרכים המובילות, באופן בלתי נמנע ובבירור, למות קורבנו. בכגון דא, הוכרה במשפט "חזקת הכוונה" הקובעת כי לפי ניסיון החיים אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים מתכוון בדרך כלל לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו זו (ר' ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 376, 365 (2003)). עמדה על כך השופטת [כתוארה אז] די ביניש:

"הסקת המסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית, תוך שימוש בחזקת הכוונה, נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את האירוע הקטלני... כך למשל יכול כלי ששימש לביצוע הרצח לשמש אינדיקציה משמעותית לקיומה של צפייה וכוונה... צורת הביצוע וטיב הפגיעה מעידים אף הם על התגבשותה של ההחלטה להמית, למשל פגיעה במקום רגיש בגוף הוכרה כאינדיקציה להוכחת ההחלטה להמית, אף אם הייתה רק פגיעה אחת ויחידה אך במקום רגיש ומסוכן... כן ישמשו כאינדיקציה להתקיימות ההחלטה להמית אופי התקרית שהובילה לרצח או אמירות קודמות שהוחלפו בין הצדדים ואשר יכולים ללמד על קיומה של החלטה שהתגבשה בדעה צלולה וללא קנטור... הנה-כי-כן, כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו המיוחדות תוך שהוא נבחן על-פי האינדיקציות שיש בהן כדי ללמד על קיומה של החלטה להמית" (ר' עניין **כלב** הנ"ל, בעמי 376-377, כמו כן ראה ספרו של **פרופ' ג' הלוי**, תורת דיני העונשין בי עמי 175-171).

לעיתים נשמעה בפסיקה הדעה כי בעוד את ה"כוונה" ניתן להוכיח באמצעות "חזקת הכוונה", הרי רכיב ה"החלטה" להמית שעניינו הרצון והשאיפה להמית, הינו רכיב סובייקטיבי שיש להוכיחו בדרך רגילה ולא באמצעות חזקות.

יודגש כי, כל אותן נסיבות המגבשות את "חזקת הכוונה" שפורטו לעיל, משמשות בדרך כלל גם כנסיבות וכלי עזר המסייעים לבית המשפט, בהעדר מכשיר המסוגל "לצלם" את צפונות ליבו של אדם - כדי לקבוע כי אכן היתה "החלטה להמית", והוא הדין בעניינינו.

אם כן, במעשי הנאשם עשויות להיות מספר אינדיקציות, שישמשו לצורך הוכחת החלטה שגמלה בליבו להמית את קורבנו: השימוש בנשק (חם/קר); מיקום הפגיעות בגוף הקורבן (עד כמה חיוניים הם האיברים שנפגעו); מספר הפגיעות בגוף הקורבן; התנהגות הנאשם לאחר מעשה (האם הגיש סיוע לקורבן או לא) ועוד (ראה גם ע"פ 7520/02 **חמאתי נ' מדינת ישראל**, נח(2), 716-717 (2004)).

כפי שיובהר ויפורט להלן, אני קובע כי בתשתית הראייתית הלכאורית שהוצגה בפנינו יש כדי לבסס - ברמת ההוכחה הדרושה במשפט פלילי - קיומה של "כוונת קטילה" והחלטה להמית אצל הנאשם.

התנהלות הנאשם עובר ובמהלך אירוע הדקירה יש בהם כדי ללמד כי קיבל החלטה להמית את המנוח, ואין מדובר בהתרחשות ספונטנית המנותקת ממכלול הנסיבות, כפי שניסה לטעון.

מחוות הדעת הפתולוגית עולה כי למנוח נגרמו שני פצעי דקירה, האחד, בבית החזה, שגרם לנזק חמור ללב, והשני, בגבול שבין זרוע ימין לחזה. כן נמצא כי תעלות הדקירה שנמצאו בגופו הן אופקיות או קרוב לאופקיות. בחוות הדעת צויין כי הדקירות הן מקדימה אחורה.

במקרה דנן, המנוח נדקר היישר בליבו באמצעות אולר בעל להב של 7.7 ס"מ, להב בעל פוטנציאל קטלני, לפי עדות הפתולוג (עמ' 306 שור' 5-13 לפרו').

אני קובע כי פגיעת הסכין שכוונה אל עבר איבר חיוני בגוף המנוח, במקרה דנן היישר אל ליבו, כאמור בנחרצות ובנחישות, משמעותה היתה אחת - קטילתו.

סרטון מצלמות האבטחה שהוצג בפנינו אינו מותיר ספק בדבר אותן תנועות נחושות ומהירות אותן ביצע הנאשם בידו הימנית. נראה שאלמלא מאמציו של המנוח, שהופתע לנוכח המתרחש וניסה להדוף מעליו

את הנאשם ולחמוק מדקירת הסכין, אזי הדקירה השנייה אשר פגעה בגבול שבין בית החזה וכתף ימין, היתה אף היא פוגעת ככוונת המכוון בפלג גופו העליון של המנוח.

אני דוחה את גרסת הנאשם בעדותו בפנינו כי לא היתה דקירה שנייה במנוח, אלא, המדובר ב"המשכה של הראשונה" ונבעה כתוצאה מהתכופות המנוח.

המנוח הופתע על ידי הנאשם אשר אף לפי גרסתו, הפתיע אותו מאחור ובלשונו, "סובב" אותו, שאל אם הוא "זוכר אותו" ומיד לאחר מכן, ממרחק קצר ביותר, בעוד השניים ניצבים זה למול זה, נעץ את הסכין הישר בליבו.

שימוש בסכין בעל פוטנציאל קטלני ונעיצתו בחזה היישר בליבו לאחר שהנאשם סובב את המנוח אל מולו, מצביעים על גיבוש החלטה להמית (בע"פ 4932/00 **ודים יעקבלב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נו(4), בעמ' 34 (2002)). אולם, כאמור, יש לבחון את כוונתו הסובייקטיבית של הנאשם להמית בהתאם למבחני העזר שנקבעו בפסיקה.

בע"פ 418/77 בני ברדריאן ואח' נ' מדינת ישראל, לב(10), 3, עמ' 10 :

"שליפת סכין "בננה" בעל להב כגון זה שלפנינו, אשר אמנם לא נתגלה ועל-כן גם לא הוגש לבית-המשפט אך אשר על אורך להבו ניתן ללמוד מן הניתוח לאחר המוות, ותקיעת סכין כאמור פעמיים בזו אחר זו לתוך גופו של אחר, כאשר הדקירות מתמקדות באזור החזה והראש ולפחות אחת מכל שתי דקירות כנ"ל מכוונת לאזור הלב, יש בה כדי להצביע על כך כי בשעת מעשה קיננה בלבו של העבריין כוונת קטילה ממש."

בענייננו, הנאשם לא הסתפק בדקירה אחת בחזה והמשיך לדקור את המנוח דקירה נוספת לכיוון החזה. בחינת הנסיבות במקרה דנן, שתי דקירות לכיוון החזה, כשהאחת הצליחה להשיג את מבוקשה, הואיל ופגעה ישירות בליבו של המנוח מלמדת כי בשעת המעשה התגבשה אצל הנאשם ההחלטה לקטול את חיי המנוח.

הנאשם טען כי לו רצה לדקור את המנוח למוות יכול היה להפתיעו מאחור. מנגד, בדין טענה ב"כ המאשימה, כי לו רצה הנאשם לחבול במנוח היה יכול לפגוע בו מאחור בחלק שאינו חיוני בגוף, שכן עד שהנאשם סובב את המנוח מולו, המנוח לא ידע כי הנאשם נמצא מאחוריו.

הנחישות אשר הפגין הנאשם במהלך הליכתו אחר המנוח בסמטה, וכאשר סובב אליו את המנוח ודקר אותו בתנועות ישירות לכיוון החזה, כפי שמתועד בסרטון, מדברים בעד עצמם. הנאשם לא התכוון לדקור את המנוח מאחור, אלא דווקא מקדימה, ולתוך החזה.

טענת הנאשם בדבר קטטה עובר לאירוע הדקירה?

הנאשם טען כי עובר לאירוע הדקירה התרחשה קטטה בינו לבין המנוח, שכתוצאה ממנה המנוח התכופף והדקירה שכוונה לפלג גופו התחתון פגעה בטעות בחזהו.

איני מתעלם מפסיקה זו או אחרת שלפיה דקירה תוך כדי קטטה יכולה לשלול כוונת קטילה. כך, בע"פ 6066/94 אבי חסן נ' מדינת ישראל, בעמ' 335, פ"ד נא(4) 326, שם זוכה המערער מעבירת הרצח והורשע בהריגה, לאחר שדקר את המנוח 7 פעמים, 6 דקירות ברגליו, והאחת, קטלנית, בחזהו, נקבע כי דקירה בלב שחדרה לחזה וגרמה למוות אינה מלמדת בהכרח על החלטה להמית (ראה לעניין זה ע"פ 139/86 עאזם נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 349-350 (1987), עניין יעקבלב, עמ' 34, וע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי, פ"ד מב(3) 395 (1988)).

בעניין אבי חסן לא היה ידוע האם הדקירה התבצעה כאשר היה המנוח ללא תנועה ובשלב זה כיוון המערער את הסכין אל חזהו של המנוח, או שמא הנאשם לא התכוון לדקור בחזה, ורק עקב תנועה פתאומית מצד המנוח ננעצה הסכין בחזה. במקרה זה נקבע ע"י ביהמ"ש כי בהתבסס על הראיות לא ניתן לשלול מאבק בין השניים וניתן להסיק כאפשרות סבירה שהדקירה הייתה בעת תנועה ועל כן לא יועדה לחזה ואם כך אין לקבוע בוודאות כוונת קטילה ביחס למנוח (שם, עמ' 335-336).

במקרה דנן, מהראיות שהונחו בפנינו אני קובע כי עובר לדקירת המנוח למוות, לא התרחשה קטטה בין המנוח לנאשם העשויה לעיתים לשלול כוונת קטילה, כפי שעולה מהמקרים שנסקרו בפסיקה. גרסאותיו של הנאשם לעניין הקטטה היו רוויות סתירות ושקרים ואף הכתמת הקרבן על לא עוול בכפו כאילו אחז בסכין לדוקרו. מגרסה זו, כאמור נסוג הנאשם לאחר שעומת עם הראיות שבידי חוקריו.

אירוע ה"קטטה" אשר לטענת הנאשם התרחש עובר לדקירת המנוח, לא היה ולא נברא. לא התפתחה קטטה כלשהי וגרסתו כי המנוח חבט בו באגרופיו מחוץ למועדון, והוא בתגובה דקר אותו בפלג גופו התחתון, לכיוון הבטן והרגליים, ומשהמנוח התכופף ננעצה הסכין בחזהו, אין בה כל ממש.

הסתירות העולות מאמרתיו מקעקעות את הגרסה שהציג בעדותו ושוללות את אמינותה.

אם לא די בכך, טענת הנאשם כי נחבל בגופו בטרם דקירת המנוח, הועלתה לראשונה על ידו ועל ידי חברו, אמיל רחבייב, בעדותם בפנינו. הנאשם מסר כי כשחבריו הבחינו ב"סימנים" על גופו הם "זרקו אותו מהבית" (עמ' 428 שור' 31-27 לפרו') ואמיל מסר כי ראה סימנים על גופו של הנאשם, בפניו ובבטנו, לאחר שהנאשם הרים את חולצתו.

בעקבות עדות זו הוכרז רחבייב כעד עוין.

ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את אמרתיו של העד במשטרה על פני עדותו בפנינו, בכל פרט שהן סותרות את עדותו בבית המשפט, בהתאם לסעיף 10א(א) לפקודת הראיות.

בסוגיה זו, אני מעדיף את האמור באמרתו במשטרה על פני עדותו בפנינו, וזאת מכוח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות משנתמלאו התנאים לכך קרי: נסיבות מתן האמרה; הראיות שהובאו במשפט; התנהלות העד; ואותות האמת שנתגלעו במהלך עדותו.

הגרסה הנ"ל הינה "עדות כבושה" ומשקלה במקרה דנן הינו אפסי, ונועדה לסייע בידי הנאשם ול"הכניסו" לאירוע הקטטה אשר לא היה ולא נברא, אשר במהלכו כביכול נחבל אף הוא.

כידוע, ערכה ומשקלה הראייתי של עדות כבושה הינן מועטות, כל עוד לא ניתן הסבר מספק לכבישתה (ראו למשל: ע"פ 5730/06 **גרציאני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 18.5.1998); ע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(1) 225, 284 (1983)).

אין לי אלא להפנות לאמרתיהם של חפ"ז (אשר הסיע את הנאשם לאחר האירוע לביתו), נטליה גייבדנוב ומילנה קלמן, מהן עולה כי לא נראו חבלות על גופו של הנאשם לאחר אירוע דקירת המנוח.

מקורן של "עקבות" החבלות שבנאשם הן תוצאת המריבה, 9 חודשים לפני כן, וד"ר נחמן אישר זאת.

לעניין זה אציין כי פלג גופו העליון של הנאשם, פניו וידיו צולמו ביום המעצר ונבדקו ע"י ד"ר ריקרדו נחמן. לא נראים סימני חבלה, חתך או פציעה טריים כלשהם על פניו ועל גופו.

בחקירה מיום 4.10.12 בה נשאל השיב כי אין לו סימני חבלה (ת/57(ב)). מחוות דעת הפתולוג עולה כי החבלות שנגרמו לנאשם הן שני חתכים באחת מאצבעות ידו הימנית ויכולות להיגרם כתוצאה מלהב הסכין

במהלך דקירת המנוח.

סרטון מצלמות האבטחה המתעד את אירוע הדקירה (ת/152, ת/153) מלמד כי הנאשם צועד בעקבות המנוח בנחישות ובמהירות, כשהוא מחזיק את ידו הימנית על מותנו ונראה כי כבר בשלב זה, החזיק בסכין מסובב אותו אליו בפתאומיות, ובעוד המנוח עומד מולו, שולח הנאשם את ידו הימנית לעברו בתנועות נמרצות לכיוון החזה. בעקבות תנועותיו אלה המנוח מנסה להדוף את הנאשם מעליו בתנועות ידיים. ברי כי הנאשם שלח את ידו לעבר המנוח כשהסכין בידו הימנית.

עדי הראייה שנכחו במקום תיארו ניסיונות הדיפה של המנוח את הנאשם, אחרי דקירתו, ומיד לאחר שהם ניסה המנוח לחלץ עצמו מדקירות הנאשם.

העד, **יוסף מחאג'נה**, שהיה עד ראייה למתרחש הוכרז כ"עד עויין" לנוכח דבריו בעדותו כי אינו זוכר דבר מהאירוע, שעמדו בסתירה לנאמר על ידו בחקירתו במשטרה. אני מעדיף את האמור באמרתו במשטרה על פני עדותו בפנינו, וזאת מכוח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות משנתמלאו התנאים לכך, קרי, נסיבות מתן האמרה; הראיות שהובאו במשפט; התנהלות העד; ואותות האמת שנתגלעו במהלך עדותו.

אני קובע כי אמרתו של העד במשטרה הוכחה על ידי עדות מהימנה של חוקר המשטרה שחקר אותו, **רס"מ מרסל דמן**, שלפיה תיעד במדויק את דברי העד. משכך, אני נותן אמון בנאמר באמרתו זו של מחאג'נה במשטרה ומעדיפה על גרסתו בבית המשפט.

מאמרת עד זה במשטרה עולה כי הבחור "שלבש חולצה בצבע לבן" שעל ידו השמאלית "קעקוע", קרי, הנאשם, "משך" את המנוח בידו, והעד לדבריו במשטרה שמע מבחור שעמד להיכנס למונית "אני חושב שהוא דקר אותו". בשלב זה מסר כי ראה את המנוח חוזר לכיוון המלינה, ומתמוטט (ת/140, ש' 22 - 27, ת/140ב' (1), עמ' 13, ש' 18-19).

דבריו של אותו בחור המצוטטים בפי מחאג'נה, קבילים במסגרת סעיף 9 לפקודת הראיות ומהווים חריג לכלל הפוסל קבילותה של עדות מפי השמועה בהיותה "עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין". מדובר באמירה ספונטנית, שנאמרה תחת השפעה מיידית של מעשה העבירה ועל כן ניתן לתת בה אמון.

העד **ניקיטין** מסר בחקירתו הנגדית כי שמע מנהג מונית שעמד במקום כי ראה בחור עם חולצה בהירה

תוקף את הבחור השני ובורח לכיוון הצ'ק פוסט. עדות זו גם היא קבילה במסגרת סעיף 9 לפקודת הראיות.

לא נעלם מעיני כי על פי סעיף 9 לפקודת הראיות, על "אומר" האמרה להיות עד בעצמו בבית המשפט. עם זאת, בפסיקה נקבע, כי אף אם האומר אינו עד במשפט ועל כן לא חל סעיף 9 לפקודה הנ"ל, עשוי לחול חריג הרס גסטה יציר המשפט המקובל. זאת, כאשר לא ניתן להעיד את מוסר האמרה מטעמים אובייקטיביים.

בע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460 (1998):

"[...] סעיף 9 עצמו משקף את ההלכה במשפט המקובל האנגלי, המתנה, כאמור, את קבילותה של אימרה ספונטנית בהעדת מוסר האימרה. ברם, סעיף 9 אינו קובע הסדר כולל ביחס לקבילותן של אמרות ספונטניות. בענייננו, הסעיף אינו מתייחס למקרים שבהם לא ניתן להביא את מוסר האימרה לעדות בבית-המשפט מטעמים אובייקטיביים, וזאת להבדיל ממצב העניינים שבו מוסר האימרה זמין לעדות.

יש לפרש אפוא את התנאי שבסעיף 9 בדבר העדת מוסר האימרה כחל רק במקרים שבהם ניתן להעיד את מוסר האימרה בבית-המשפט. לעומת זאת, יש להכשיר קבילות אמרות ספונטיות כאשר מטעמים אובייקטיביים לא ניתן להעיד את מוסר האימרה, וזאת בדומה להסדר הקבוע כאמור במשפט האנגלי המקובל. ראו א' הרנון דיני ראיות(כרך ב)[26], בעמ' 206".

שני הבחורים שמסרו את "האמרות", לעדים יוסף מחאג'נה וניקיטין, לא ניתן להביאם לבית המשפט מבחינה אובייקטיבית, כיוון שהעדים אינם יודעים מי הם ורק שמעו את אמרותיהם ועל כן, אמרה זו שבאה מפי שני עדים אלה, קבילה.

מעדותו של **העד יבגני קסטקין** עולה כי "מי שעמד עם הגב למונית דחף את זה שהיה מולו או נתן לו בוקס לא ראיתי ממש ואז זה שנישען על המונית התחיל לרוץ לכיוון שלנו" (ת/142, ש' 9-6).

ובהמשך הוסיף: "שהבחור שנישען על המונית דוחף או מנסה להגן על עצמו כי שתי הידיים שלו היו חופשיות וזה נראה כאילו מנסה להגן על עצמו או דוחף את הבחור השני" (שם, ש' 24-26). עד זה אישר

בעדותו את תוכן ההודעה שמסר.

העד **ניקולאי לוין** מסר כי הבחין בנאשם דוחף את המנוח ובורח לכיוון הצ'ק פוסט (ת/141א', שור' 6-13, וכן בעמ' 102 שור' 31-33 ועמ' 103 שור' 1-3 לפרו').

העד **איתמר ניימן** מסר בחקירתו כי ראה שני אנשים עומדים אחד מול השני "כאילו הם הולכים ללכת מכות" ואז ראה את המנוח "הודף" את הנאשם, "עשה תנועות של אגרופים פעם או פעמיים" ואת הנאשם בורח מהמקום (נ/2, שור' 6-16).

בעדותו מסר כי "היה מצב שהוא הולך עם הבחור השני מכות, ראיתי בחור שניסה לריב מכות, ראיתי הדיפה של בחור, והשני ברח" (עמ' 90 שור' 25-27 לפרו'). ובהמשך: "המנוח מנסה לחבוט, כמו בוקס כזה... חבטה עם הידיים שניים או שלוש פעמים (העד מדגים תנועה של בוקס) ואז, המנוח מסתובב, הולך לכיוון המועדון לבקש עזרה" (עמ' 91 שור' 13-17 לפרו'). ובהמשך: "אני לא יודע בדיוק מי התחיל את הריב. אני יוצא מהמועדון וקולט תמונה של ולדימיר מנסה להדוף את הבחור השני והבחור השני בורח" (עמ' 98 שור' 14-15 לפרו').

נראה כי עד זה הבחין במתרחש, רק בשלב שלאחר הדקירה, כאשר המנוח מנסה לחבוט עם ידיו בנאשם, אך חבטות אלה היו למעשה הדיפת הנאשם בניסיון להיחלץ מדקירות הסכין.

לאור עדויות אלה אני קובע כי לא התרחשה קטטה בין הנאשם והמנוח עובר לדקירתו למוות של זה האחרון ועדי הראייה שהעידו על חבטות מצד המנוח התייחסו לניסיונותיו של המנוח להדוף מעליו את הנאשם לאחר שהופתע תחילה מדקירתו לראשונה על ידי הנאשם, ומשזה התכוון לשוב ולדוקרו כפי שאכן ניסה.

הבריחה מהזירה

התנהגותו של נאשם לאחר מעשה אף היא מלמדת על הכוונה להמית.

לענייננו יפים הדברים שנאמרו מפי השופט צ' זילברטל בע"פ 1902/10 **מאיר אדרי נ' מדינת ישראל** שם נדחה ערעור על הרשעה ברצח:

"... לכך יש להוסיף, את התנהגותו של המערער לאחר הירי במנוח. המערער הסתלק במהירות מזירת

הירי, בלא שסייע למנוח בשום צורה שהיא, ואז, באופן מחושב, נפטר מראיות - לטענתו על ידי זריקת האקדח בעומק הים, ושריפת חולצתו והגלשן שעמו נכנס לים. גם אלו, בדגש על הפקרת המנוח, יכולים ללמד על כוונת המערער להמית (קדמי, עמי 1123). " (שם, עמ' 12).

מהתשתית הראייתית הלכאורית שהונחה בפני כי אני קובע כי במקרה דנן, התנהלותו של הנאשם לאחר מעשה מבלי להושיט כל עזרה לקרבנו ומבלי להזעיק עזרה רפואית, והימלטותו מזירת הרצח (תוך שהוא משליך את הסכין ואת חולצתו), מלמדים גם הם על החלטתו להמית את המנוח.

לא אפסור עצמי מלבחון פסקי דין אחרים בהם הומרה הרשעה בעבירת רצח לעבירת הריגה, תוך שאבקש לאבחנם מהמקרה דנן.

בעניין מייקל זוכתה המערערת מחמת הספק והורשעה בהריגה, לאחר שדקרה את המנוח דקירה אחת לאחריה המשיך המנוח לצעוד כמה צעדים, לאחר שבית המשפט קבע כי זו בחרה שלא "להשלים את המלאכה" ולדוקרו למוות, על אף שיכלה לעשות כן. שם, בשונה מהמקרה דנן, ציין בית המשפט כי המערערת אף הגישה למנוח עזרה לאחר שהתמוטט.

בעניין עזאם זוכה המערער מרצח והורשע בהריגה, לאחר שדקר את המנוח, במהלך קטטה, דקירה אחת, שלאחריה המנוח זב דם רב והמשיך לעמוד על רגליו זמן רב עד שיושג רכב להסיעו, ואילו המערער התרחק מהמקום כשהוא רואה את המנוח פצוע אך עומד וממתין.

נסיבות המקרה שלפנינו, כפי שיפורט להלן, שונות בתכלית ועל כן אין מקום לקבל את טענת ב"כ הנאשם, שלפיה הנאשם לא ראה את המנוח מתמוטט ולא ידע את הנזק החמור שנגרם לו, ועל כן התנהלותו לאחר מעשה אינה עולה בגדר "כוונה".

בענייננו, הנאשם הסתלק מהזירה לאחר שדקר את המנוח שתי דקירות שנועדו לפגוע בו בחזה, כשהאחת, הקטלנית, מצליחה להשיג את מבוקשה בחודרה לליבו של המנוח. לאחר מעשה זה לא נעשה מצידו כל ניסיון להגיש עזרה למנוח, נפטר מחולצתו המגואל בדם המנוח ומהסכין, הסתתר מהשוטרים, מילט עצמו מהמקום בעזרת חבריו, לא דיווח למשטרה על הדקירה, וכבר למחרת חזר למסלול חייו הרגיל.

התנהלותו זו מצביעה על ניסיונותיו להרחיק עצמו ממעשה העבירה, ועל קור הרוח ושיקול הדעת בהם

היה נתון בעת ביצוע הרצח.

אלמלא חקירה ממצה שבמהלכה נמצאו החולצה והסכין ובדיקת די.אן.אי של הנאשם שהיתה במשטרה, יתכן כי הנאשם כלל לא היה מובא לדין בגין מעשיו.

מצבו של הנאשם לאחר הדקירה

הנאשם טען בעדותו כי בעת שעזב את המנוח לא הבין את מצבו לאשורו. בהתייחסו למצב המנוח לאחר הדקירה ציין: "לא, לא ראיתי דם לא ראיתי שום דבר... הכל היה רגיל" (עמ' 426 שור' 15-22 לפרו').

גרסתו שלא ראה דם, אינה מתיישבת עם דמו של המנוח שהיה על החולצה שאותה פשט הנאשם וזרק, ויש יסוד להניח כי אלמלא היתה מוכתמת בדם, לא היה זורק אותה.

לדבריו, לא ידע שהמנוח נדקר בחזה ולא הבין עד כמה הנזק חמור (עמ' 495 שור' 3-5 לפרו') ועל כן, לגרסתו, לא הגיש לו עזרה (ת/58, שור' 71-77, וכן ת/58, עמ' 7, שור' 210-211). לטענתו, נודע לו על מות המנוח רק בפגישה עם אימו, למחרת האירוע (עמ' 493 שור' 10-11 לפרו').

גרסתו זו של הנאשם אינה מתיישבת עם המסרון שקיבל מחברו בליל הדקירה, שלפיו אדם נדקר בלב. הנאשם הכחיש כי קיבל הודעה זו (עמ' 494 שור' 13-14 לפרו') אך כשעומת עמה חזר בו (שם, שור' 18-19). כמו גם עם עדותו של חברו אמיל רחבייב כי במפגש ביניהם לאחר האירוע, סיפר לו הנאשם כי דקר את המנוח בחזה או בבטן.

מעדי הראייה שהיו במקום עולה כי המנוח חזר לכיוון ה"מלינה" כשהוא "מתנדנד", עד שלבסוף התמוטט. עדים אלה מסרו כי זיהו דם על גופו של המנוח כשזה התקרב לעברם.

אין מחלוקת כי בעת שהנאשם הסתלק מהמקום, לא ראה את המנוח מתמוטט, אך מנגד לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם שלפיה כלל לא הבין עד כמה חמור הנזק שנגרם לנאשם. הנאשם כיוון את הסכין לעבר החזה, הצליח להשיג את מבוקשו ואף ניסה לחזור על דקירה זו. עדויותיו בעניין מצבו של המנוח, עומדות בסתירה לראיות אחרות, ושומטות את הקרקע מתחת למהימנותן.

כל זאת, מבלי להתייחס עדיין לסכין המגואלת בדם אשר נותרה עדיין בידו, ושאותה השליך כעבור זמן מה, במהלך הימלטותו מהמקום.

השלכת הסכין והחולצה

הסכין נמצאה בסמטה מקבילה לסמטת המועדון כשהיא מקופלת.

בעניין הסכין חזר הנאשם וסתר עצמו באמרותיו. בעדותו מסר כי הותיר את הסכין בזירה ובשחזור הצביע על המקום בו נמצאה הסכין כמקום בו השליכה.

גם בהנחה שעובר אורח הזיז את הסכין או שינה את מצבה, עצם השלכת הסכין במהלך מסלול בריחתו של הנאשם, מלמדת על ניסיונותיו להרחיק עצמו מעבירת הרצח.

במהלך בריחתו מהזירה השליך הנאשם גם את חולצתו, שהייתה מוכתמת בדם המנוח, בפח המרוחק מהזירה עצמה.

כשנשאל בחקירתו, אם היה מודע לכך שיש עליה דם השיב שאינו זוכר ושלא שם לב לכך עקב הלחץ בו היה נתון. מאוחר יותר טען כי לא ראה כתמי דם על החולצה. אמרתו זו עומדת בסתירה לאמרתו של העד רחביב במשטרה לפיה הנאשם הודה במפגש ביניהם כי הוא זרק את החולצה כי היה עליה דם.

לגרסתו של הנאשם השליך את הסכין ואת החולצה מתוך "לחץ" ו"בהלה" ולו היה תכנון במעשיו היה חושב מלכתחילה מה לעשות עם הסכין לאחר המעשה.

לגרסה זו של הנאשם אין אחיזה בראיות. התנהגותו לאחר מעשה מעידה על קור רוח ושקול דעת. שקריו בעניין זה נזקפים לחובתו, ונמסרו בניסיון לחלצו מהרשעה בעבירת הרצח.

הנאשם שיקר גם בהתייחסו לאופן מילוטו מהזירה. בחקירותיו הראשונות טען כי לאחר האירוע הגיע לביתו ב"טרמפ". גרסה זו הופרכה בחקירתו מיום 23/10/12 (ת/82), בעת שעומת עם אמרותיהם של אמיל וחפיז במשטרה, ומסר גרסה חדשה לפיה נעזר בשני חבריו אלה. גם גרסתו זו הייתה רצופה שקרים ואי דיוקים.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם תכנן לבצע את מעשה ההמתה מחוץ למועדון, במהירות רבה - בהתאם לסרטון מצלמת האבטחה אירוע הדקירה עצמו נמשך 4 שניות - כשעדי ראייה מעטים יחסית במקום, כך שאיש לא יוכל לזהותו לאחר המעשה.

הנאשם טען מנגד כי בליל הדקירה המועדון היה הומה אדם ורועש, ובלשונו, "היה שם כזה בלגן", ולו היה

מתכנן להמית את המנוח, דווקא שם איש לא היה מבחין במעשיו (עמי 481 שורי 19-23 לפרוי).

גרסתו של נאשם בעניין זה קלושה ואינה משכנעת לאור מכלול הראיות שאינן מותירות ספק כי הנאשם התכוון לגדוע את פתיל חייו של המנוח. לאחר שהמנוח יצא בגפו מהמועדון, סבר הנאשם כי נמצאה שעת הכושר המתאימה לבצע את זממו, שכן התנאים בחוץ יאפשרו לו לממש את תוכניתו בקלות רבה יותר, בסביבה שקטה, בה יש מעט אנשים, יוכל לעמוד מול המנוח פנים אל פנים, לדקור אותו ישירות בחזה ולנוס מהמקום.

מפאת אותה "פגיעה בכבודו", אני סבור כי חשוב היה לנאשם להטיח פנים אל פנים למנוח, האם הוא "זכר אותו", כלשונו, עובר לדקירתו למוות.

לסיכום, יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בעניין מאיר אדרי:

"הנסיבות עליהן עמדנו אינן מובהקות, כל אחת כשלעצמה, בהוכחת ההחלטה להמית - יתכן שאדם יתבטא באוזני חבריו שהוא הולך להרוג את פלוני למרות שאינו מתכוון לכך; שאדם יצטייד באקדח לצורך הגנה עצמית אך ישתמש בו בסופו של יום באופן תוקפני; או שאדם יפגוש במקרה בפלוני עמו הוא מסוכסך. אולם גרסאותיו והסבריו של המערער בכל אחד מהעניינים עליהם עמדנו לעיל, קלושים למדי, מלאי סתירות, ואינם משכנעים ולו לצורך יצירת ספק. לא למותר לציין, כי ריבוי השקרים ושינויי הגרסאות מטעם המערער לא תרמו לביסוס אמינותו גם בעניין ההחלטה להמית את המנוח. התוצאה היא שאנו נותרים עם אוסף של נסיבות, שיחדיו מציירות תמונה קשה מבחינתו של המערער, ולא מותירות ספק של ממש כי התקבלה אצלו ההחלטה להמית את המנוח, כפי הנראה עוד בטרם נפגשו בליל הירי. בהקשר זה, אין זה משנה כי לא הכל ברור באשר לנסיבות המקרה (מתי בדיוק התקבלה אצל המערער ההחלטה להמית את המנוח, והאם הפגישה במנוח באותו יום היתה מקרית אם לאו). (שם, בעמי 13).

לאור האמור, אני קובע כי התגבשה אצל הנאשם ה"החלטה להמית" את המנוח.

יסוד ההכנה

רכיב ההכנה שב"כיוונה התחילה" הינו "יסוד פיזי", הנועד ללמד על אופייה של כוונת הקטילה. פעולת ההכנה מלמדת, כי הנאשם החליט להרוג מתוך שיקול דעת ולאחר חשיבה, ונועדה לשלול את אופייה הספונטני של הכוונה (דנ"פ 1042/04 **ביטון נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006(4), 2221,2229; ע"פ

7392/06 אבו סאלח נ' מדינת ישראל, תק-על 2010(2), 4290 (2010).

ההכנה אינה חייבת להתקיים במועד כלשהו לפני ביצוע ההמתה, והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה ואף להיבלע בתוכו כחלק בלתי נפרד ממנו (ע"פ 10082/04 אברמוב נ' מדינת ישראל תק-על 2006(4), 621 (2006), בפסקאות 32-33).

לעניין יסוד זה קבע ביהמ"ש בעניין **אדרי**:

"ניתן ללמוד בנקל על קיום יסוד ההכנה מהצטיידותו של המערער באקדח, נשיאתו עמו, שליפתו למראה המנוח, והירי באמצעותו לעבר המנוח." (שם, עמ' 13).

יסוד ההכנה מתקיים במקרה דנן מהטעמים שיפורטו להלן. בירור פרטי המנוח

אין מחלוקת כי לאחר הקטטה בליל הסילבסטר, שהתרחשה 9 חודשים טרם אירוע הדקירה, פעל הנאשם לבירור פרטים על אודות המנוח.

ב"כ המאשימה טענה כי בירור הפרטים על אודות המנוח - שמו, מקום מגוריו, מקומות בילוי בהם נהג לבלות ותצלומיו - נעשה כהכנה למעשה ההמתה. לגרסתה, הנאשם ראה את המנוח באזור מועדון ה"מלינה" ולפי גרסת חברו, אמיל, זה אמר לו כי ראה את המנוח או את אחד מחבריו במועדון חודשים ספורים לפני הדקירה, היינו, הנאשם ידע כי המנוח נוהג לבלות במקום, ועל כן הגיע למקום בליל הדקירה מצויד בסכין.

אמרתיו של הנאשם בעניין זה רצופות סתירות ונעדרות כל עקביות. אביא לכך מספר דוגמאות. בחקירתו הראשונה טען כי ידע את שמו של המנוח רק כשהחוקרים הציגו בפניו את תמונתו (ת/63, עמ' 2, שור' 18-19). בהמשך הודה כי בירר פרטים אצל אלכס ובהמשך החקירה השיב כי אינו זוכר. לשאלה אם ידע את שמות המעורבים בקטטה השיב בחיוב אך הוסיף "זה היה בערפל כזה" (שם, עמ' 4, שור' 84). בהמשך טען כי ידע רק את שמו של המנוח (שם, שור' 85-86). כשנשאל בעדותו האם פנה לאנשים לברר פרטים על אודות המנוח השיב בשלילה (שם, שור' 21-27).

כן טען בעדותו כי בירור הפרטים נעשה באופן "רגעי" בלבד לאחר הקטטה.

העד אמיל רחביב סיפק בחקירתו תחת אזהרה תמונה מלאה על האופן בו בירר הנאשם פרטים על

המנוח - באינטרנט, בפייסבוק, באמצעות אמיל ובאמצעות מאבטחי המועדון.

אמרתו של אמיל בעניין זה גובתה בהתכתבות שנערכה ב"פייסבוק" בינו לבין הנאשם, אותה הציג העד בפני החוקרים, והיא אמינה עלי.

רכישת הסכין

אין מחלוקת כי לאחר האירוע ב"פלמינגו" רכש הנאשם את הסכין בה בוצעה הדקירה וכי מאז רכישתו נהג לשאתה עליו או בכליו, נשיאה מתמשכת המצביעה על כוונה לעשות בה שימוש כנגד המנוח.

בחקירתו הראשונה, בה הודה בדקירה, הכחיש הנאשם כי החזיק ברשותו סכין והשליך את החזקת הסכין על המנוח בטוענו כי עשה שימוש בסכין אותה חילץ מידי המנוח. אולם, תוך כדי שחזור, הודה כי הסכין הייתה שלו (ת/63, עמ' 8, שור' 229-230).

כשנשאל לגבי רכישתו הכחיש כי זו נעשתה לשם דקירת המנוח. עם זאת כשנשאל לעניין החזקתה, השיב: "יכול להיות מתוך פחד כנראה בגלל מה שקרה לי" (ת/63, שור' 301) ובמקום אחר טען כי הרקע לקנייתו הוגדר על ידו כ"פחד כללי".

בשלב זה, הנאשם טען כי לו היה בכוונתו להמית את המנוח, אזי, היה עושה שימוש באקדח אותו החזיק ברשותו במקום עבודתו ומשלא עשה בו שימוש זו מלמדת על העדר כוונתו לקטול את הנאשם.

כן לדבריו, טרם הדקירה ראה את המנוח ברחוב, הולך בסמוך לרכבו, ולו רצה ליזום פעולה כלשהי נגדו, היה ביכולתו לדרוס אותו.

טענותיו אלה של הנאשם אין בהן ממש. שימוש באקדח או דריסת המנוח היו מותירים בזירת הרצח עקבות, בעוד שימוש בסכין, בהיות המנוח הרחק מחבריו באי המועדון, בסמטת רחוב, עשויים להרחיק אותו ביתר קלות ממעשה העבירה.

בל נשכח שמדובר באקדח שהוחזק על ידי הנאשם במסגרת עבודתו כמאבטח ובנקל יכלה המשטרה להגיע למקור האקדח על פי תרמילים שהיו נמצאים בזירה וקליעים מגופת המנוח, שכן סביר להניח שאקדח השייך לחברת אבטחה רשום וסימניו ידועים ונראה כי אף הנאשם סבר כך, ועל כן לא עשה שימוש באקדח.

החדרת הסכין למועדון

לשיטת ב"כ המאשימה, ביום האירוע, החדיר הנאשם את הסכין למועדון בתקווה שהמנוח ימצא שם.

הנאשם באמרותיו במשטרה מסר גרסאות סותרות באשר להחזקת הסכין והחדרתו למועדון ה"מלינה" בליל דקירת המנוח.

כשנשאל בחקירתו מדוע נכנס למועדון עם סכין השיב "אחרי מה שקרה לי פחדתי" ומנגד טען בהמשך כי גילה את הסכין במכנסיו רק כשהחלו לנסוע ברכב של חברו (ת/63, שור' 285).

משנשאל הכיצד את הפריטים האחרים שהיו בכיסיו (הארנק ומפתחות הרכב) השאיר ברכב של חברו, ואילו הסכין נשארה בכיס השיב תשובה מתפתלת: "כי הארנק היה מהתחלה בידיים. גם המפתחות של האוטו היו בידיים ואיך שנכנסתי שמתי על הדלפק של האוטו" (ת/58, עמ' 5, שור' 131-127).

כשנשאל בחקירה זו מתי נזכר שהסכין בכיס, השיב "לא זוכר אולי במועדון" (שם, שור' 141-140).

בעדותו טען כי לא תכנן לשאת עימו את הסכין למועדון. הסכין, לגרסתו, הייתה במכנסו הג'ינס שלבש למועדון והוא לא בדק את המכנסיים בביתו. בהתייחסו לשלב בו גילה כי הסכין עליו, ציין בתחילה כי ידע זאת רק כאשר היה במועדון.

לאחר שהטיחה בו ב"כ המאשימה כי ידע על הסכין כבר בעת נסיעתו למועדון, חזר בו והסכים עימה (עמ' 441 שור' 8 לפרו'). עם זאת טען כי לא נכנס "במודע" עם הסכין למועדון (שם, שור' 32-29).

אציין כי עדים שונים העידו כי במועדון מתבצע בידוק ידני בכניסה על מנת לבדוק שהנכנסים לא נושאים עליהם כלי נשק או חפצים אסורים.

"הבידוק הקפדני" שנערך במועדון מחזק את טענת ב"כ המאשימה כי הנאשם הצטייד בסכין בבואו למועדון, תוך שהוא מחביא אותו בכיסו (או בכל דרך אחרת), שהרי אם הסכין לא הייתה מוסתרת, ניתן היה בנקל לגלותה בבידוק.

הסתירות הרבות וההתפתלויות של הנאשם באשר למיקום הסכין ביומיום ובאשר לגילויה והחדרתה בליל הדקירה, מעוררות חוסר אמון בדברי הנאשם, פוגמות במהימנותו ובמידת אמינות גרסתו בבית המשפט ובסופו של יום, מחזקות את העולה מיתר ראיות המאשימה לפיהן, כחלק מפעולות ההכנה לרצח, החדיר

את הסכין למועדון בליל הדקירה.

המעקב אחר המנוח

הנאשם עקב אחר המנוח מעת שהבחין בו במועדון ויצא אחריו בתזמון מדויק.

הנאשם מסר כי ראה את המנוח עם חברים וכעשרים דקות לפני אירוע הדקירה הם יצאו מהמועדון. בעדותו חזר בו וטען כי "התבלבל" ומאוחר יותר טען כי "החוקרת התבלבלה".

באמרות הנאשם במשטרה טען כי המנוח הבחין בו, עבר לידו, "נתקע בו" או "שפשף אותו" באמצעות הכתף וסימן לו לבוא אחריו לשירותים (ת/63, ת/58). בהודעה נוספת אומר הנאשם כי הוא "ראה אותו" (ת/82) ולאחר מכן תיקן כי המנוח ראה אותו.

בעדותו בבית המשפט חזר וטען כי המנוח הבחין בו ראשון ומסר "עדות כבושה" שלפיה זיהה את המנוח רק בשירותים של המועדון לאחר שזה סרק אותם והסתובב אליו.

בנדטו העיד כי עשרים דקות לפני האירוע הנאשם אמר לו כי הוא הולך "לעשות סיבוב" במועדון ונפרד ממנו. צ'רניינקו מסר כי בסביבות השעה 2:20 נתקל בנאשם ובחברו ושמע את הנאשם כאומר כי הוא הולך "לעשות סיבוב" ולאחר מכן לא ראה אותו.

כשנשאל הנאשם ע"י ב"כ המאשימה מה עשה בפרק הזמן בו, לדברי חבריו, הלך "לעשות סיבוב" במועדון, השיב מצד אחד "אני לא זוכר" והוסיף כי בשלב מסוים קנה שתיה וחזר בחזרה (עמ' 488 שור' 6-8 לפרו'). מצד שני, טען כי כלל לא אמר זאת לחבריו (עמ' 484 שור' 16, עמ' 488 שור' 14 לפרו').

מגרסאותיו של בנדטו וצ'רניינקו עולה כי כחצי שעה לפני הדקירה, נפרד הנאשם מחבריו ולא הסביר להם את פשר הליכתו ופטר אותם ב"סיבוב במועדון". הנאשם, מנגד, הציג גרסאות סותרות למפגש עם המנוח.

גרסאות החברים, הסתירות בעדותו וניסיונותיו הלא משכנעים להיחלץ מהם, מתיישבים עם הטענה שלפיה הנאשם זיהה את המנוח במועדון והחל לעקוב אחריו עד ליציאתו משם, כל זאת, לשם מימוש כוונותיו לדקור את המנוח למוות.

שליפת הסכין

לשיטת ב"כ המאשימה הנאשם יצא בעקבות המנוח מהמועדון כשהסכין שלופה בידו הימנית. תנועת פתיחת הלהב מהקת, הדורשת שתי ידיים וכח רב יחסית, אינה נראית במצלמות האבטחה, ומכאן שהנאשם הכין את הסכין מבעוד מועד.

הנאשם הציג גרסאות שונות לשלב שליפת הסכין. במספר אמרות ציין כי שלף את הסכין בעת יציאתו מהמועדון ואחז בה בידו הימנית, ובאחרות טען כי זו נשלפה לאחר שהגיע למנוח. בעדותו טען כי שלף אותה לאחר שהמנוח תקף אותו ובידו הצמודה לגופו החזיק את הפלאפון שיתכן שבמהלך האירוע העבירו ליד השנייה. גרסאותיו בעניין זה, כמו בנושאים אחרים, רוויות סתירות ואינן מהימנות.

באשר לפתיחת הסכין טען כי ניתן לפתוח את הלהב מהקת בתנועת ניעור, אחת.

ממצלמות האבטחה ניתן לראות כי ידו השמאלית של הנאשם נעה בחופשיות, וידו הימנית צמודה לגופו ולא נעה אחורה וקדימה, כמי שאוחז בדבר כלשהו, בניסיון להסתירו, ומתיישבת עם גרסת ב"כ המאשימה.

עולה מהאמור כי התשתית הראייתית הלכאורית שהונחה בפני מצביעה כי הנאשם עשה פעולות "הכנה" לצורך מימוש מטרותיו.

לאור האמור, אני קובע כי יסוד ההכנה מתקיים בנאשם. העדר התגרות ("קנטור") בתכופ למעשה

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם קונטר פעמיים על ידי המנוח עובר לדקירה - בפעם הראשונה בתקרית שארעה בין השניים בשירותי המועדון, שם, לגרסת הנאשם חבט בו המנוח באגרוף בפניו, ובפעם השנייה מחוץ למועדון, טרם שליפת הסכין, שם חבט המנוח באגרופו בנאשם.

הקנטור הינו אירוע חיצוני של התגרות, המתרחש בסמוך לפני מעשה ההמתה, מוציא את הממית מכליו וגורם לו להמית את קורבנו באופן ספונטאני (ע"פ 266/88 **בצלאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 103, 108-109 (1989); ע"פ 8800/07 **בראשי נ' מדינת ישראל**, תק-על 2010(2), 1191 (2010)).

הלכה היא מלפני בית המשפט, כי קיום "קנטור" עובר למעשה, דורש התגרות מבחינה סובייקטיבית ואובייקטיבית- דהיינו- האם הנאשם, סובייקטיבית, "קונטר", והאם, אובייקטיבית, עלולה הייתה ההתגרות

להוציא "אדם מן הישוב" מדעתו (ע"פ 322/87 **דרור נ' מדינת ישראל** פ"ד מג(3) 718 (1989), ע"פ 686/80 **סימן-טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(2) 253 (1982) ועוד).

מן הטעמים שאפרט להלן, אני קובע כי הנאשם לא קונטר ע"י המנוח עובר לדקירה.

אני קובע כי לא התרחשה כלל תקרית בשירותי המועדון, כגרסת הנאשם. גרסאותיו של הנאשם בעניין זה רוויות סתירות ואי דיוקים. כך גם איש מהנוכחים במועדון, שהיה הומה אדם בליל הדקירה, לא העיד על תקרית מעין זו. אלכסנדר לוגינופלו סיפר שבשעה 3:00 המנוח התקשר אליו והתעניין היכן הם ומסר כי המנוח היה נשמע באותה שיחה "בסדר גמור". יעקב ניקיטין שראה את המנוח יוצא מהשירותים מסר כי המנוח היה נראה לו "רגיל" לחלוטין.

כשנשאל הנאשם מדוע לאחר שחבט בו המנוח, לטענתו, בשירותים, לא הזעיק את חבריו או את המאבטחים במקום, השיב תשובות לא משכנעות.

יתרה מזו, אזכיר את דברי הנאשם בחקירתו עת סיפר לחוקרת המשטרה רס"ר מיטל אוחיון כי אמר למנוח מחוץ למועדון, טרם דקירתו "אתה זוכר אותי?", ותמיהתה באשר לאמירה זו לנוכח גירסתו המאוחרת של הנאשם. והרי, אילו התרחשה תקרית אלימה בין השניים זמן קצר עובר לכן, לא היה צורך לפנות למנוח בשאלה זו.

בעניין הקטטה שהתחוללה מחוץ למועדון, לטענת הנאשם, קבעתי לעיל כי זו לא התרחשה.

אציין כי גם לו גרסת הנאשם בקשר לקינטור עובר לאירוע הייתה מתקבלת, קינטור זה אינו עומד במבחן האדם הסביר הדרוש לשם מילוי ההיבט האובייקטיבי של רכיב העדר הקנטור. על פי מבחן זה יש לבחון האם אדם סביר מן הישוב, לו היה במצבו של הנאשם, עלול היה לאבד שליטה, ולהגיב בדרך בה הגיב הנאשם (ע"פ 402/87 **מחמד בן סלאמה גנדי נ' מדינת ישראל**, בעמ' 390 א). במקרה שם קבע בית המשפט כדלקמן:

"לפי אמת מידה זו, אין לראות בהטחת מלת קללה שהיא שגרתית למדי ואף נפוצה לא מעט ובבעיטה במקום רגיש בגוף דבר, אשר עליו עלול האדם הסביר להגיב בהפעלת נשק חם או בדקירת סכין" (שם, עמ' 393 ו-ז).

כך גם במקרה דנן: תגובת הנאשם לחבטת האגרוף של המנוח אילו היתה כזו, קרי, שליפת הסכין ודקירתו, אינה התגובה הצפויה מאדם מהיישוב באופן טבעי, בעמידתו מול "התגרות" מהסוג שלטענת הנאשם ספג ממנו.

על כן, אני קובע כי גם לו היו אירועים מקדימים של חבטות אגרוף, לא ניתן לראות בהם התגרות המונעת את התגבשותה של עבירת הרצח.

לאור האמור, יסוד העדר הקנטור אינו מתקיים במקרה דנן.

אשר על כן אני קובע כי בעניינו של הנאשם התמלאו תנאי עבירת הרצח במלואן, ומשכך יש להרשיעו בעבירה זו.

שיבוש מהלכי משפט

סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז 1977 קובע כדלקמן:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, יהליך שיפוטי - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

סעיף 244 לחוק הנ"ל רחב היקף וזאת ניתן ללמוד מניסוחו בדרך רחבה באופן שהביטוי "עושה דבר" כולל "...כל מעשה שנעשה בכוונה להפריע לחקירה, למשפט או לביצוע הוראות בית-משפט..." (ראה: ע"פ 150/88 **לושי נ' מדינת ישראל** [7], בעמ' 658).

למעשה מדובר בכל דבר, מכל סוג שהוא, ובכל דרך שהיא המכוון למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

כפי שנאמר לעיל, לאחר שהנאשם דקר את המנוח, הוא נמלט מהזירה בריצה, תוך שהוא משליך את חולצתו המוכתמת בדמו של המנוח לפח אשפה ואת הסכין, ברחוב סמוך לזירה.

בהמשך הסתתר הנאשם במקום חשוך בסמוך לתחנת דלק, התקשר לחברו שימלט אותו מהמקום, ביקש כי זה יביא עימו חולצה, והתקלח. בימים שלאחר הרצח, העלים את המכנסים והנעליים ולא מסר הסבר משכנע להיעלמותם, המשיך במסלול חייו הרגיל ולא הסגיר עצמו למשטרה על אף שנודע לו על מות

המנוח ועל אף שחבריו פנו וביקשו ממנו מספר פעמים כי יסגיר עצמו.

לאור האמור אני קובע כי הנאשם עשה כל זאת בכוונה להעלים ראיות, להפריע לחקירת המשפט, לשבשה, ולהכשיל את ההליך השיפוטי הצפוי, ובכך למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

המניע

הלכה היא מלפני בית המשפט כי אין חובה על המאשימה להוכיח את מניע הנאשם לביצוע העבירה, אך כאשר עולה בידי המאשימה קיומו של מניע, יש בכך כדי לחזק את משקלן של יתר העדויות המפלילות (ראה: ע"פ 400/84 אנג'ל נ' מדינת ישראל, 457 פד"י מ(3) עמ' 481).

בענייננו, מניע הנאשם לרצוח את המנוח הוכח מעבר לספק סביר.

עדים רבים, ביניהם הנאשם, העידו כי הקטטה בפלמינגו והחבלות שנגרמו לנאשם בעקבותיה (ראה דו"ח סיכום מבית החולים רמב"ם - ת/76), כשלשיתתו של הנאשם המנוח האחראי המרכזי לגרימתן, הותירו בנאשם צלקות פיזיות ונפשיות.

כך גם עולה מהנכתב בחוות הדעת הפסיכיאטרית הראשונה שנערכה לו מסר הנאשם כי סבל מסיוטים ומחלומות שבהם שיחזר את האירוע (ת/136, עמ' 4).

על כך יש להוסיף את הנאמר על ידי הנאשם בחקירתו כי תקיפתו בלילה הסילבסטר גרמה

לו ל"טראומה נפשית ולנזקים גדולים היו המון אנשים" (ת/65, שור' 11-14).

ובמקום אחר: "מה שאני עברתי אז בסילבסטר אני לא מאחל לאף אחד. אני הרגשתי שאנסו אותי" (ת/58, שור' 10-13).

בעדותו מזער הנאשם את המשקעים וטען כי אומנם כעס בזמן הרלוונטי, ואולם, הותיר כעסים אלה מאחור.

אולם, יש לציין את הנאמר על ידי חברו של הנאשם, אמיל שסיפר כי הנאשם סיפר לו חודשים אחדים לאחר האירוע בדבר מפגש אקראי שהיה לו עם אחד האנשים מאותה חבורה בפלמינגו ומשהעיר לנאשם כי "יעזוב" את העניין הלה "עשה פרצוף ולא הגיב" (ת/147, שור' 40-41).

עוד סיפר אמיל על ששמע מהנאשם: "הוא אמר לי שוובה הוא זה שהיה הראשי בסיפור בפלמנגו, הוא זה שנתן לו את המכה הראשונה, ובגללו הכל התחיל" (ת/147א', שור' 107-108).

בהמשך אישר כי הנאשם אמר לו על רצונו לנקום בחבורה שהיכתה אותו, וכך בלשונו: "הוא היה עצבני עליהם, על החבורה הזו, והוא אמר לי שהוא עצבני עליהם, ושהוא יזיין אותם על מה שהם עשו לו. אני אמרתי לו שיעזוב אותו או שיעשו סולחה" (ת/147, שור' 161-162 ראה גם עמ' 143 שור' 15-33 לפרו').

אמיל, כאמור, הוכרז כ"עד עויין", לאחר שסתר סתירות מהותיות באמרתו ובנסיבות העניין, כמפורט לעיל, משהעדפתי את האמור באמרתו על פי עדותו.

על כך יש להוסיף את האמור בעדותו של חבר אחר של הנאשם, **אלכסנדר סימונובסקי**, שתיאר את השלכות הקטטה על הנאשם בהימנעותו מלהגיש תלונה למשטרה:

"כי הוא לא רצה לצאת סמרטוט יש לו כבוד של קוקז" (ת/160ב', שור' 30-31)

וכן:

"מיכאל לקח את זה מאוד קשה כי הכבוד שלו נפגע והוא היה מאוד מטופח ומסודר וזה שהם צילקו אותו בפנים מאוד הפריע לו..." (ת/160ב', שור' 39-40).

כמו כן:

"הוא היה נורא פגוע... נפשית וגם פיזית. וכמובן הוא גם לא רצה לצאת מהבית בגלל הפגיעה הפיזית". (עמ' 317 שור' 6-10 לפרו').

ב"כ הנאשם טענה כי גם בהנחה כי קיים מניע לדקירה, רחוקה הדרך מהקביעה כי היה לו מניע לרציחתו.

לדידי, התמונה המצטיירת ממכלול הראיות שהונחו בפנינו אינה מותירה מקום לספק כי גם בחלוף 9 חודשים לא זנח הנאשם את מחשבות הנקם והמתין ל"שעת הכושר" המתאימה שנקרתה בפניו להמית את המנוח.

שקרים והתנהגות מפלילה של הנאשם

בית המשפט העליון עמד לא אחת על המשקל שניתן לייחס להתנהגות מפלילה של נאשם, כפי שנאמר
בע"פ 210/81:

"מקובלת וידועה היא ההלכה, כי יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את הדעת, די בה כראיה נסיבתית, ועל אחת כמה וכמה כשאליה מצטרפות ראיות אחרות, ולו גם משניות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים" (**עקביוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 393, 400 (1982), הלכה עליה חזר בית המשפט העליון בע"פ 10221/06, **פיראס ג'ורן נ' מדינת ישראל**).

שקרי נאשם בפרט, יכולים להיחשב כ"סיוע" לראיות התביעה, אם הם מהותיים, מכוונים, חד משמעיים ומוכחים בראיות עצמאיות (ר' ע"פ 161/72 **מוסטפה בן עבדל קאדר סרסור נ' מדינת ישראל**, פ"מ כח(2) 203, וכן ע"פ 1645/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 3.9.09)).

יתרה מזו, שקריו של נאשם בחקירתו שכל מטרתם להרחיקו מהאירוע המיוחס לו, יש בהם כדי להוות חיזוק למסכת הראיות המפלילה נגדו (ע"פ 694/93 **דנינו נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(4) 249, 256-257 [1985]).

בשתי חקירותיו הראשונות לא שיתף פעולה עם החוקרים ושמר בעניינים הנוגעים לנסיבות הרצח על זכות השתיקה. רק בחקירתו השלישית, לאחר שבחקירות קודמות עומת עם ראיות שלכאורה מצביעות על הקשר שלו לאירוע, הודה הנאשם לראשונה בדקירה, אך גם בחקירה זו הסתיר פרטים רבים, תוך שהוא משקר לחוקרים, כפי שנסקר לעיל.

גם בהמשך חקירותיו ובעדותו המשיך הנאשם בקו שבחר - הציג גרסאות רוויות שקרים, אי דיוקים וסתירות באשר לנסיבות רצח המנוח, ובכלל זה גרסתו תחילה כי הסכין היתה שייכת למנוח ובה אחז זה האחרון.

מאמרותיו של הנאשם עולה כי שקל היטב את מילותיו טרם מסר את גרסתו לחוקרים ולב"כ המאשימה במהלך משפטו. ניכר מאמרותיו כי ניסה בכל דרך שהיא להרחיק עצמו מעבירת הרצח, וכשניסיונותיו אלה לא צלחו, בין שעומת עם אמרותיהם של אחרים, ובין שסתר את עצמו, חזר בו או שהשיב תשובות מתפתלות.

ניתן לומר כי הנאשם "עיצב" את גרסתו בניסיון ליטול ממנה פרטים בעלי גוון מפליל (ראה: **אורי גרשוני**

נ מדינת ישראל תק-על 2005 (2911).

בחקירותיו טען הנאשם כי דקר את המנוח תוך שהוא טוען טענת הגנה עצמית. במהלך עדותו מיעט הנאשם לחזור על טענה זו ובסיכומים חזרה בה ההגנה מקו זה וביקשה להתמקד בטענה כי לא הייתה לו כוונה להמית ולכלל ביותר התכוון לגרום לפציעתו של המנוח. שינוי טענתו של הנאשם בעניין כה מהותי יש בו כדי להותיר רושם לא אמין בעדותו.

יתרה מכך, קיימת סתירה, כפי שב"כ הנאשם העלתה בעצמה בסיכומים, בין טענת הגנה עצמית, אשר נטענה על ידי הנאשם, לבין הטענה לאי קיום מחשבה פלילית מסוג "כוונה תחילה". לעניין זה טענה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי על בית המשפט לבחון כל טענה עובדתית אשר יש לה ולו ראשית אחיזה בראיות, אף אם היא בבחינת טענת הגנה חלופית המנוגדת או חלופית לגרסת הנאשם.

כאמור, לא מצאתי בחומר הראיות בסיס לטענתו החלופית של הנאשם.

אציין כי ב"כ הנאשם לא התעלמה מכך וציינה בסיכומים כי "גרסת הנאשם אינה עקבית" וכי זה "לא תמיד הצטיין באמירת אמת ובהתנהגות שקולה ומאוזנת, ואולי אף לא מגיע לו ציון גבוה על התנהגותו" וכן טענה כי "גרסתו לא תמיד הייתה כנה ומהימנה", אך לדבריה, אין בכך די כדי להוביל להרשעתו בעבירת הרצח.

לאור האמור אני קובע כי גרסאותיו שהשתנו חדשות לבקרים, שקריו הרבים והסתירות שעלו מאמרותיו, מהווים התנהגות מפלילה ומשכך מהווים חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה.

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם טענה כי חקירת המשטרה הייתה נגועה במחדלים: לא נעשו די מאמצים לאיתור עדים רלוונטיים, השחזור התבצע באופן חלקי בלבד, ללא שנשמעה גרסת הנאשם בשלמותה, וכשלים נפלו בחקירותיו במשטרה, ומחדלים אלה פועלים לזכות הנאשם.

בין היתר נטען כי חוקרי המשטרה לא פעלו לאיתור עדה בשם אינה אשר יתכן שהיתה עדת ראיה לאירוע, לא נעשה די על מנת לאתר מצלמות במקום האירוע, אי בהירות באשר למיקום מציאתה של הסכין (בעוד שנרשם כי נמצאה בתוך פח אשפה, בפועל, נתפסה על הכביש), זהותם של "תוקפי" הנאשם

באירוע שבמסעדת הפלמינגו ועוד.

איני מקבל כי בפנינו מחדלי חקירה בכל הנושאים הנ"ל. איתורם של עדים נוספים לא היה בו כדי לשנות דבר מהמערך הראייתי שהונח בפנינו. כך גם איני סבור כי תפיסת סרטי מצלמות אבטחה נוספות, היה בה כדי לשנות דבר.

בסופו של יום, גם אם הייתי מקבל כי בפנינו מחדלים חקירתיים, אזי, לא היה במחדלים שצויינו על ידי באת כח הנאשם כדי לפגום במערך הראייתי השלם של המאשימה.

למרבה הצער, אין תיק הבא בפנינו, שבו לא ניתן להצביע על מחדל חקירתי זה או אחר, ולא אחת אף הדגשנו עובדה זו. ואולם, כפי שנקבע בעבר, המחדלים אינם עניין בפני עצמו, ולא כל מחדל חקירתי, משמעותו, זיכויו של נאשם.

כמו כן יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 804/95 :

"השאלה איננה אם ניתן להשיג ראיה טובה נוספת אלא, אם הראיות שבאו בפני בית המשפט מספיקות לביסוס ההרשעה: שהרי הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה 'המקסימאלית' שניתן להשיג" **(גרינברג נ' מדינת ישראל** פד"י מט (4) בעמ' 208).

יחד עם זאת, אני מקבל את טענת ב"כ הנאשם כי הליך ההובלה והשחזור שנערך עם הנאשם במועדון ה"מלינה" לוקה בחסר.

כזכור, בעת ביצוע ההובלה והשחזור בתוך המועדון, היתה תקלה בחשמל ומשכך נטען פסחו חוקריו של הנאשם על איזור השירותים והסמוך לו אשר לטענת הנאשם התרחש אירוע מקדים לאירוע שמחוץ למועדון, במהלכו נדקר המנוח למוות.

מן הראוי היה להשלים את הליך השחזור לאחר שהתקלה בחשמל המועדון תוקנה והתאורה שבה לפעול, במיוחד כאשר נוכחנו לדעת מעדויות שבאו בפנינו כי לא היתה מניעה לעשות כן.

יאמר, כי גם אם אקבע כי בפנינו מחדל חקירתי, אזי, בנסיבות העניין אין המדובר במחדל חקירתי מהותי היורד לשורשו של עניין באופן שקיים חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות כנגדו, והגנתו תמצא חסרה ומקופחת.

עוד אזכיר כי הלכה היא מלפני בית המשפט כי משקלו והשפעתו של המחדל החקירתי נבחנים לא רק בהתייחס למחדל החקירתי כשלעצמו, אלא, תוך שכלולו ממכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו ביום 18/05/2006).

במקרה דנן אציין כי לגרסת סגן ניצב עקרון, כל שביקש הנאשם במהלך ההובלה והשחזור, היה "לעשות את צרכיו" בשירותים בלבד ולא הזכיר אירוע מקדים שארע שם.

בנוסף לכך, כפי שקבעתי לעיל, על פי מכלול הראיות שבאו בפנינו לא ניתן ללמוד על התרחשותה של קטטה בין הנאשם למנוח בשירותי המועדון או בסמוך להם עובר לדקירה.

ומשכך, גם אם תתקבל עמדתה של ההגנה בסוגיה זו, אזי, לא יהיה בכך כדי לערער את התשתית הראייתית המוצקה שהונחה לחובתו של הנאשם, כמו גם את גיבושה של אחריותו לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

קבילות התקליטורים

לטענת באת כח הנאשם, אין לקבל את התקליטורים אליהם הועתקו סרטוני מצלמות האבטחה של מסעדת "שווארמה חזן", שתיעדו את אירוע דקירת המנוח, ותקליטורים נוספים שהיא חולקת על קבילותם.

לשיטתה של באת כח הנאשם, ראיות אלה הופקו שלא על פי צו שיפוטי ובניגוד להוראת סעיף 23א' לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) נוסח חדש, התשכ"ט-1969, ומשכך החדירה לחומר המחשב נעשתה בניגוד לדין.

כמו כן נטען כי תקליטורים אלה הועתקו מדיסק און.קיי., שהועתק ממכשיר די.וי.אר ומשזה לא נתפס כראיה "אין המדובר במקור", אלא, בהעתקה כפולה מ"כלי משני". אשר על כן, לשיטת ב"כ הנאשם אינם קבילים ולחילופין, אין ליתן להם משקל ראייתי.

בבסיס טענת באת כח הנאשם, אין המדובר במסמך מקורי, כנדרש על פי כלל, "הראיה הטובה ביותר" אלא בראיה משנית אשר יש להתיר הצגתה בהתקיימם של תנאי הפסיקה **בהלכת שניר** (ע"פ 869/81, פ"ד ל"ח(4), 169), קרי, יכולת ההבנה של המקור, דיוק בשימור המקור, אובייקטיביות בתיאורו של

המקור ואמינות כפשוטה.

בנוסף על כך נטען בדבר העדר מילוי תנאים נוספים לקבילות התקליטורים המועתקים המתייחסים לקבילות טכנית (אמינותו הטכנית של סרט הצילום שהוקלט והיותו משקף את שהתרחש בעת ביצוע ההקלטה) וקבילות מהותית (מילוי תנאי קבילותו של התוכן המוקלט על גבי סרט הצילום).

מנגד, ב"כ המאשימה טענה כי לשיטתה, התקליטורים קבילים כראיה, הן מכוח סעיף 36 לפקודת הראיות והן מכוח הפסיקה המתייחסת לקבילות ראיות מסוג זה.

בנוסף לכך, הפנתה באת כח המאשימה לעדותו של העד ג'ורג' חזאן כמי שהציג עצמו בפני חוקרי המשטרה כמי שמוסמך ליתן הסכמה להעתקת הקבצים ממצלמות האבטחה. בעדותו מסר כי הוא מחזיק במפתחות העסק ולבעלים, רמי טאהא אין מפתח, וכי הוא פותח את העסק מדי יום.

חזאן איפשר לשוטרים להיכנס ולבצע חיפוש במכשיר הדי.וי.אר ללא כל הסתייגות, וללא שביקש שהות לבקש אישור ממאן דהוא.

עוד נטען כי במקרה דנן הייתה דחיפות בעריכת החיפוש והחדירה לקבצים המוקלטים, לאחר דקירת המנוח למוות, והמתנה של מספר שעות לצורך הוצאת צו חיפוש הייתה עלולה לפגום בראיה (ע"פ 3636/12 אוסאמה שוויקי נ' מדינת ישראל (פורסם באתר בית המשפט העליון), בעמ' 48).

לטענתה, גם בהנחה וחזאן לא היה מוסמך לתת אישור לביצוע החיפוש והעתקה, ללא הסכמת הבעלים, אין לפסול אותם כראיה במשפט.

כן טענה ב"כ המאשימה כי הקבצים השמורים בדיסקים (ת/152, ת/153) הם קבצים מקוריים, לא נערכו בהם שינויים או מחיקות ומשקפים באופן אמין את שהתרחש במציאות באותו לילה.

אני דוחה את הסתייגויות ההגנה בדבר העדר קבילות ומשקל ראיתי לסרטי מצלמות האבטחה שהוצגו כראיות מטעם המאשימה.

לעניין קבילותם של התקליטורים, דעתי כדעת עמיתי כב' ס. הנשיא, השופט א' שיף בתפ"ח 47573-10-10 מדינת ישראל נ' מריח כי ניתן להכשיר את קבילותם של התקליטורים כראיה הן מכוח היותם רשומה מוסדית על פי סעיפים 35 ו-36 לפקודת הראיות והן מכוח סעיף 39(ב) לפקודת הראיות

מכוח הדין הכללי.

אזכיר אף כי **בעניין מריח** הנ"ל, כבמקרה דנן, ביקשה המאשימה להגיש כראיה דיסק ובו קבצים שצולמו במצלמות אבטחה המתעדות את שהתרחש בזירת האירוע.

ציין כב' השופט שיף "כי לצורך הוכחת קבילות הראיה, נדרש שתובא הוכחה ממשית לכך שלא נעשה שיבוש ויבישול של הראיה" (שם, בעמ' 5).

רס"מ משה גולדפדר העיד כי מצלמות האבטחה מקליטות באמצעות מכשיר די.וי.אר, באופן אוטומטי, והעתקת הקבצים בוצעה על ידי המכשיר באופן אוטומטי. הקבצים שהועתקו לא ניתנים לשינוי ולעריכה והעד שביצע את ההעתקה, מוסמך ומיומן לבצעה. בית העסק היה סגור בזמן אירוע הדקירה, איש לא ביקר בו מאז האירוע ועד הגעתם של גולדפדר וחזאן.

בנסיבות העניין, ניתן לראות בתקליטורים אלה "פלטי עסק", כהגדרתם על פי דין ולראותם כראיה מוסדית לכל עניין ודבר.

באשר לקבלת התקליטורים מכוח הדין הכללי (הוראת סעיף 39(ב) לפקודה הנ"ל), אזי, על פי תנאי ההלכה הנוהגת בהתייחס לתנאי קבילות סרטי ההקלטה במכשירי שמע (ראה **הלכת שניר**), במקרה דנן, הוכח כי מכשיר ההקלטה פעל כהלכה, המקליט (רס"מ גולדפדר) הינו מקליט מיומן וההקלטה גופה, מהימנה וכי ההקלטה נשמרה כדבעי ואין מקום לחשש ל"שינוי" או "איבוד".

מעבר לכך, הנאשם, בחקירתו, צפה בקבצים, ולא הסתייג מהם.

גם מהתרשמות בית המשפט מהקבצים עולה כי הם משקפים בצורה אמינה ומהימנה את שארע.

מכשיר הדי.וי.אר היה תקין, פעל 24 שעות ללא התערבות יד אדם. הוכח כי לא נעשו בו שינויים או מחיקות. הדמויות הנצפות בו ברורות וצילום האירוע לא נעשה בכפייה של מאן דהוא.

העד גולדפדר הסביר בעדותו כי במכשיר די.וי.אר. יש סיכון לאובדן הראיה בניתוק המכשיר ובתפיסתו וניתוק מעין זה לא נעשה במקרה דנן, הקבצים הועתקו לדיסק און.קי. ולאחר מכן לדיסק נוסף.

אני קובע כי קבילותם של סרטי מצלמות האבטחה הוכח הן במסגרת רשומה מוסדית והן מכוח הדין הכללי.

אני מקבל את עמדת המאשימה כי המתנה לצו חיפוש היתה עלולה לפגום בראיה ואוסיף אף אולי לשיבושה או אובדנה. משכך, ובהסתמך על הסכמתו של מר חזאן, ניתן היה להפיקה שלא על פי צו שיפוטי.

סוף דבר

סיכומי של דבר, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם ברצח המנוח, בכוונה תחילה, בעבירה של שיבוש מהלכי משפט והחזקת סכין, עבירות לפי סעיפים 300(א)(2) + 301 וסעיף 244 וסעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

השופט משה גלעד:

אני מסכים.

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

אשר על כן, הוחלט כאמור בחוות דעתו של הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד] להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ד, 17 פברואר 2014, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.